

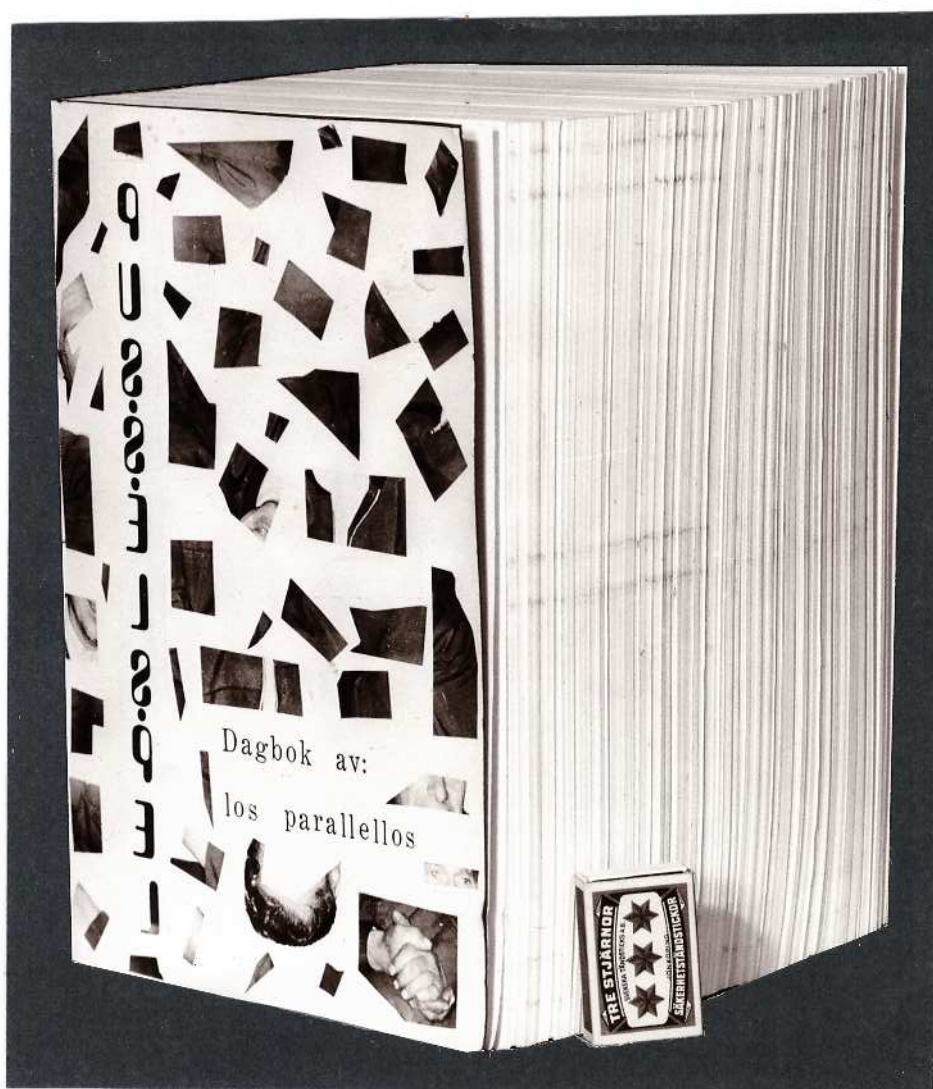
FAKTA 2014

INNHold

- 2. PUSSELSPEL 1971
- 3. LAGMANNSRETTENS DOM 29.4.1994
- 7. LILANDS UPPRÄTTELSE
- 8. BREV TIL LILANDKOMMISJONEN
- 10. SUPPLEMENT
- 13. BEGJÆRINGER OM Å FÅ BLI TILTALT
- 14. BREV TIL NORSKE RIKSADVOKATEN
- 15. RIKSADVOKATENS SVAR
- 16. LILANDSAKEN 2008
- 18. FEM RAPPORTER OM LILANDSAKEN
- 19. OVERGREP I LILANDSAKEN
- 20. NÅGRA DATA OM LILANDSKANDALEN
- *
- 21. INTRO TIL TORGERSENSAKEN
- 23. NOEN FAKTA OM TORGERSNSAKEN
- 26. FEM RAPPORTER OM TORGERSENSAKEN
- 27. TORGERSENSAKEN 2008

PER LILAND

För att anonymisera Knut benämde vi honom "Steppern", fram till 3.7.2007 - då skriften *SERIEMÖRDAREN* utgavs.

PUSSELSPEL 1971, 1730 sidor, är en dokumentär skildring av sakens verklighet. Lilandsakens händelser återges kronologiskt från 1970-06-19, (sid. 43) t.o.m. 1970-12-23. Riksåklagare Dorenfeldt, statsåklagare Wiker och advokat Nordhus fick den 1971-11-26. Den innehåller avskrifter från de bandinspelade förhandlingarna i norska hovrätten och i Høyesterett, 110 bandinspelade intervjuer med vittnen, sakkunniga, journalister, åklagarmyndigheten, polischef Jahrman, Liland m.fl. Alla relevanta dokument, foton, polisförhör, alla tekniska undersökningar, obduktionskonklusioner, dödsattester, intyg, tidningsartiklar, brev, analys av brottsplatsundersökningen och analyser av Lilands och angivaren Knuts polisförhör.

Jämförelser mellan polisförhör med 16 olika vittnen, dokumenterar att sanning i de två polisförhören med Knut är minimal, och att han besökte Lille Helvete under julen 1969.

PUSSELSPEL 1971 har flera samtal med Knut, och återger polisförhör och intervjuer med över 20 vittnen som såg offren 23 december, eller hörde och/eller såg aktiviteter på brottsplatsen 23 och 24 december. Dessa fakta visar att mordet inte hände 22 december. Två helt nya vittnen såg John, ett av offren, på en meters avstånd, kl. 18,35 23 december. Liland hade alibi 23 och 24 och dömdes för att ha mördat sina vänner den 22 december.

PUSSELSPEL 1971 avslutas med en fakta- och dokumentbyggd redogörelse som visar när och hur mordet blev utförda – och vem som var mördaren.

Den 27 december 1971 ingav Liland en begäran om resning av sin sak 86/1970. Resningsansökan byggde i sin helhet på *PUSSELSPEL 1971*.

EIDSIVATING LAGMANNSRETTS KJENNELSE 29. APRIL 1994.

Lagmannsrettens bemerkninger:

Både Larsen og Johansen var sterkt beruset om ettermiddagen/kvelden den 22. desember 1969. Da Larsen døde, var han fortsatt full. Da Johansen døde, hadde han ikke alkohol i kroppen. Forklaringen kan være at Larsen hadde drukket også etter den 22. desember, mens Johansen ganske uskadd hadde latt være å drikke de siste ca. 15-25 timer av sitt liv.

I sin erklæring av 20. april 1972 har professor Lundevall blant annet foretatt en vurdering på bakgrunn av opplysninger om alkoholkonsum og alkoholkonsentrasjon i blod og urin - "under forutsetning av at begge de avdøde har hatt den omtrentlige samme alkoholkonsentrasjon på tiden for skadetilføyelsen". Om grunnlaget for og holdbarheten av denne forutsetning foreligger det nærmest intet. Det er likevel den som danner den viktigste basis for Lundevalls konklusjon om at Johansen senest ble skadet omkring kl. 13.00-15.00 den 23. desember, og for hans følgende uttalelse: "Skadene ble etter dette tilføyet en gang mellom 22.12. kl. 16.00 og 23.12. kl. 13.00-15.00". Hvis den nevnte forutsetning ikke er holdbar, er konklusjonen isolert sett verdiløs som grunnlag for fastsettelse av skade- og dødstidspunktene.

Lundevall og Giertsen har naturlig nok ikke gitt seg inn på å vurdere de eventuelle bevis for forutsetningens holdbarhet, men kan meget vel ha blitt misforstått. Både daværende statsadvokat Wikers og lagmann Østgaards henvisninger til de sakkyndiges uttalelser, jf. nedenfor, kan tyde på at deres muntlige uttalelser var mindre nyanserte enn deres senere skriftlige erklæringer. Det er ikke noen grunn til å sette spørsmålsteget ved Wikers velkjente saklighet og integritet. Misforståelser er det for øvrig blitt også i nærværende sak, jf. f.eks.

statsadvokat Bjones nylig siterte anførsel om visse fenomener, at de "var bare faktorer som understøttet det Lundevall og Giertsen kom frem til på grunnlag av forskjellen i alkoholpromille, nemlig at Johansen hadde levet lenger enn Larsen".

I forbindelse med det som nettopp er nevnt, må det tillegges stor betydning at de nye rettsmedisinske uttalelsene må anses for å godtgjøre at Johansen mest sannsynlig døde meget kort tid etter skadetilføyelsene. Den manglende oppsvulming av hjernen og mangelen på reaksjon i slimhinnen i luftveiene er blant de viktigste faktorene, jf. f.eks. Haugens svar på side 24 foran. Etter de opplysninger som foreligger må retten legge til grunn at Larsen og Johansen ble tilføyet skadene samtidig. En meget kort overlevelsestid for Johansen er da bare forenelig med at skadetilføyelsene mot ham skjedde etter at han hadde blitt edru eller bare hadde meget lav promille, hvilket videre bare er forenelig med skadetilføyelser på et meget senere tidspunkt enn antatt av Lundevall og Giertsen. Et slikt meget senere dødstidspunkt vil videre være forenelig med en rekke vitneprov som ikke er forenlige med 23. desember kl. 13.00-15.00 som seneste skadetidspunkt. Den forutsetning som Lundevall og Giertsen bygget på, var ikke holdbar.

I september 1993 understreket påtalemyndigheten at det måtte undersøkes hvordan Lundevall og Giertsen begrunnet sine fastsettelse av skade- og dødstidspunktet. Begrunnelsene fremgår imidlertid allerede av deres skriftlige erklæringer fra 1972. De senere erklæringer og uttalelser fra andre sakkyndige avviker så sterkt fra Lundevalls og Giertsens vurderinger av de rettsmedisinske forhold at de må anses for å være nye bevis i saken. En samlet vurdering av disse nye bevis og vitneprovene godtgjør etter rettens mening at det foreligger en rimelig mulighet for frifinnelse av Liland.

Påtalemyndigheten har også understreket at det må undersøkes hvor avgjørende de rettsmedisinske erklæringer fra Lundevall og

Giertsen var som bevis i saken i 1970. Etter rettens mening er det åpenbart at erklæringene var av avgjørende betydning, jf. statsadvokat Wikers prosedyre og lagmannens rettsbelæring. Begge deler fremgår av Sten Ekroths bok "Julmorden i Lille Helvete" som inneholder uomtvistede referater. For Wikers vedkommende sikter lagmannsretten til s. 310-313, f.eks. følgende (i norsk oversettelse): "Ingen kan ha sett eller hørt John (Larsen) eller Edvard (Johansen) etter kl. 18.00 den 23. desember. Da lå de myrdet innenfor døren i Lille Helvete! Det har vi rettsmedisinske uomtvistelige bevis for!" For rettsbelæringens vedkommende sikter retten til s. 380, 381 og 384. Som eksempel oversettes fra s. 384: "I forbindelse med spørsmålene husker dere at det fra påtalemyndighetens side er beregnet at de ikke kan ha vært i live etter den 23. desember kl. 18.00. Det får dere også undersøke, og det bygges da på dødsstivheten og den tid som går med for kroppen til å lage nye celler i sårene." Retten viser ellers til de sitater som er presentert av forsvarerne, jf. referatet av forsvarernes anførsler.

Til illustrasjon av den bevismessige betydning av Lundevalls og Giertsens uttalelser vil retten også peke på Høyesteretts kjæremålsutvalgs uttalelse i kjennelsen av 5. mars 1976 vedrørende en opplysning fra et vitne: "Opplysningen kan ikke være objektivt riktig om den vurderes på bakgrunn av de sakkyndiges uttalelser om seneste tidspunkt for skadetilføyselsene."

Etter dette er retten enstemmig kommet til at de nye sakkyndige uttalelser er nye bevis som synes egnet til å føre til frifinnelse av Liland. Straffesaken mot ham blir å gjenoppta, jf. strpl. § 391 nr. 3.

S l u t n i n g :

Straffesaken mot Per Kristian Liland gjenopptas.

Einar M. Olsen

Hans Petter Lundgaard

Lars-Jonas Nygard

Bekreftes for
førstelagmannen:

Vibeke Fjorthe

LILANDS UPPRÄTTELSE:

Per Liland, 63, blev 1994 frikänd genom boken *JULMORDEN I LILLE HELVETE*. Den ingavs till norska lagmannsretten (hovrätten) - som orsak till hans resningsansökan. Han hade varit livstidsdömd för ett fasaväckande mord som förövades under julen 1969. Innan frikännandet hade Liland avtjänat hela sitt livstidsstraff som pågick under 23½ år. Såväl åklagarna, advokaterna och domstolen citerade under resningsprocessen från boken, vars text godkändes som oklanderlig av alla inblandade, - t.o.m. av åklagarmyndigheten.

JULMORDEN I LILLE HELVETE är en kronologisk dokumentation som visar målets hela polisutredning, alla tekniska undersökningar, fotografier, den bandinspelade rättegången, och alla omständigheter som visade att en ökad sadist var den sannolika mördaren.

[Norska statens brott förmildrades inte av att mördaren fick en blodig död i en poliscell 1982].

Referatboken gjorde att Liland efter avtjänat livstidsstraff, blev fullständigt frikänd.

I frikännelse domen skrev norska hovrätten: -*"Åklagarmyndigheten har också understrukit att det måste undersökas hur avgörande de rättsmedicinska sakkunnigas utlåtanden från 1970 var som bevis i målet. Efter rättens mening är det uppenbart att de var av avgörande betydelse, jfr. statsadvokatens slutplädning och lagmannens rättsbeläring.* [Juryinstruktionen].

Båda delar framgår av Sten Ekroths bok "Julmorden i Lille Helvete" som innehåller oomtvistade referat. ... Rättegången mot Per Liland återupptas.

Se Lilands frikännelse dom 1994-04-29, *LILANDSAKEN* 4 sid. 21, och *PRESSE-PROSTITUTION*, sid. 37-40. *GJENOPPTAGELSE* sid. 10-12 och 30-38.

1995-07-03 skrev Norges Høyesterett i beslutet om norska statens ersättning till Per Liland: *"Per Lilands krav utgår från en straffsak som saknar motsvarighet i norsk straffrätts nyare historia. Liland har vid fel från rättsväsendets sida blivit drabbad på ett av de värsta tänkbara sätt, och har blivit berövad en mycket stor del av sitt liv"*.

Professor Ulf Stridbeck om "LILAND-SKANDALEN" i Nordisk juridisk tidskrift, *RETTFERD* nr. 2, 1995:

... "Rättsmedicinarnas utlåtanden om skadetidpunkten var dock så avgörande att såväl åklagaren i sin plädning som domaren i sin "rättsbeläring" [domarens juryinstruktion] uppmanade juryn att bortse från de vittnen som hade sett och hört aktivitet på mordplatsen den 23 och 24 december. [Dödstillstånd enl. domen mot Liland, 22 december].

... Är denna friande dom en seger för rättsstaten? Ja, med resultatet i hand kan man ju alltid påstå att eftersom Liland nu är frikänd så är det tack vare rättssystemet som rättvisan har segrat. - Så är det nu inte. Snarare har vägen till rättvisan varit lång och mer beroende av tillfälligheter och envishet än av rättsstatsgarantier.

Den svenske medborgaren Sten Ekroth och hans norska hustru Vibeke har alltsedan rättegången 1970 arbetat med Liland-saken. Det var en tillfällighet att de blev informerade om fallet och att de sedan fortsatte med det. Ekroth hade tidigare haft kontakt med Lilands advokat. När advokaten och Ekroth åter igen hade kontakt med varandra sommaren 1970 nämnde advokaten att det pågick något helt speciellt vid domstolen i Sarpsborg. När Ekroth kom till domstolslokalen var förhandlingarna redan igång och alla dörrar låsta. De hittade då ett öppet källarfönster som de lyckades ta sig in genom för att sedan ta sig fram till domstolslokalen.

Paret Ekroth som då var nyförälskade hade som sitt eget privata projekt att dokumentera de gemensamma upplevelserna. - "Vi skulle lyssna till dem på vår ålderdom. Vi hade det ju så fint tillsammans". De hade därför alltid en rullande bandspelare i väskan var helst de gick. Genom advokatens tips hände det sig alltså att de hade bandspelaren på när de satt och lyssnade på rättegången om yxmorden i Fredrikstad.

Trots att det var olovligt blev timme efter timme dokumenterad. Ljudbanden skrevs sedan ner så att man har fått en närmast unik skriftlig dokumentation från huvudförhandlingen 1970.

Som en följd av den fällande domen mot Liland satte paret Ekroth i gång med eget privat detektivarbete. Efter rättegången sökte de upp och intervjuade aktuella vittnen och företog en mängd kompletterande undersökningar och inhämtade kompletterande material av stor betydelse. Mer än 100 samtal har spelats in. 1971 skrev Ekroths 'Pusselspel', ett öppet brev på 1730 sidor, en bok tjock som tre lagböcker, till inblandade myndigheter. - Ingen reaktion.

1973 reste Ekroths till London och la fram saken för den internationella juristkommissionen.

Times och en del andra tidningar skrev om fallet.

1976 drog Ekroths fallet inför domstolen för mänskliga rättigheter i Strasbourg.

Saken avvisades på formell grund. Ansökan kom för sent.

1991 gav Sten Ekroth ut boken "Julmorden i Lille Helvete" under författarnamnet Sten.

Han presenterade där sitt material från domstolsförhandlingarna 1970 och undersökningarna framåt.

... Paret Ekroths olovliga inspelningar har varit av avgörande betydelse för resningsfrågan och den friande domen. Inspektionerna har använts och citerats av domstolen trots att de är i strid med domstolslovens § 131.

TIL LILANDKOMMISJONEN

Oslo, 19. september 1996.

4711 sider om Lilandsaken.

Undertegnede har arbeidet med Liland-saken i 25 år. Under denne tid har vi skrevet flere bøker som kommisjonen kan ha interesse av. Disse vedlegges dette brev sammen med to andre bøker om saken.

1. "Pusselspel", 1730 sider, er en dokumentarisk skildring av saken. Den 26. november 1971 ble den bl.a. overlevert riksadvokat Dorenfeldt, statsadvokat Wiker og høyesterettsadvokat Nordhus. Sakens hendelser gjengis kronologisk fra den 19. juni 1970 (side 43) t.o.m. den 23. desember 1970 "Pusselspel" inneholder avskrifter fra de båndinnspilte forhandlingene i Eidsivating lagmannsrett og Høyesterett, avskrifter fra 110 båndinnspilte intervjuer med vitner, eksperter, journalister, statsadvokat Wiker, avdelingssjef Jahrmann, Per Liland m.fl. Alle relevante dokumenter, fotos, politiforhør, tekniske undersøkelser, obduksjons- og dødsattester, erklæringer, avisartikler, brev, en inngående studie av åstedet og analyse av Per Lilands og polititysteren "Stepperns" politiforhør er med. Sammenligninger mellom politiforhør med 16 vitner – viser at sannheten i "Stepperns" to forklaringer er minimal. Våre undersøkelser viser at "Steppern", - den riktige drapsmannen, - etter all sannsynlighet var inne i Lille Helvete den 23. og 24. desember 1969.

"Pusselspel" inneholder flere samtaler med "Steppern" og gengir politiforhør og intervjuer med over 20 vitner som har sett de to offerene den 23. desember 1969, eller som har hørt og/eller sett aktiviteter på åstedet den 23. og 24. desember 1969, eller som har hørt og/eller sett aktiviteter på åstedet den 23. og 24. desember 1969, og som viser at drapene ikke inntraff - den 22. desember 1969, - som dommen angir. To for saken helt nye vitner – så et av offerene kl. 18.35 den 23. desember. "Pusselspel" avsluttes med en fakta- og dokumentarisk redegjørelse om når, og hvordan drapene sannsynligvis har blitt utført. Den 27. desember 1971 inngav Per Liland en begjæring om gjenopptakelse av sin sak nr. 86/1970. Gjenopptakelsesbegjæringen bygde i sin helhet på "Pusselspel".

Vedlegges i to eksemplarer som lån, - sammen med tre innholdsfortegnelser - pluss "Wound healing and collagen formation" by Ross and Benditt, University of Washington.

2. "Pusselspel" del 2". 313 sider, ble den 23 mars 1972 i 100 eks distribuert til politiet- og påtalemyndigheten, journalister, jurister, politikere m.fl. ["Pusselspel var delt inn i sex bind]. Boken viser "Stepperns" alle avhørslogner – at han savnet alibi – og at Per Liland var uskyldig. Med solide fakta dokumenterer den også når og hvordan "Steppern" utførte drapene i Lille Helvete. Til "Pusselspel 2" ble også vedlagt en fullmakt for oss fra Per Liland, til å representere ham juridisk. Vedlegges i to eksemplarer som lån.

3. "Sak 86/1970", 1100 sider, er en resymé av saken i 3 deler, som den 15 september 1975 inngavs til Høyesterett som anke over Eidsivating lagmannsretts forkastelse den 7. mai 1975 av Per Lilands gjenopptakelsesbegjæring fra 1971.

Sakens hendelser gjengis kronologisk fra den 24. desember 1969, til den 15 september 1975. Den 3. september 1976 ble "Sak 86/1970" overlevert til Europadomstolen (vedlagte deler) med diverse tillegg og kommentarer.

Vedlegges i fem eksemplarer (5 deler) som lån, sammen med tre innholdsfortegnelser.

4. "Julmorden i Lille Helvete", 399 sider, ble den 9 september 1991 sendt til jurister, undersøkende journalister og øvrige media, forfattere politikere, politi- og påtalemyndighet m.fl. Forhåpningen var at i hvert fall noen av dem som fikk boken skulle bli oppmerksom på alle groteske urettferdighetene mot Per Liland, som da hadde pågått i 21 år. Boken er en kronologisk dokumentasjon som viser hele politiutredningen med alle tekniske undersøkelser, fotografier og den innspilte rettssaken i Eidsivating lagmannsrett i 1970.

Forhåpningen var at leseren, - gjennom tankearbeid og refererte data, - selv skulle regne ut hvordan, når, og hvem som hadde utført drapene i Lille Helvete. Boken, som bygger på "Pusselspel", ble trykket i begrenset opplag og har ikke blitt solgt. Vedlegges i tre eksemplarer.

5. "Nye Julmorden i Lille Helvete", er oppdatert og vedlegges i tre eksemplarer.

6. "Øksedrapene i Lille Helvete", 296 sider, utkom den 30. oktober 1992.

Den bygger på "Julmorden i Lille Helvete", "Pusselspel", og "Sak 86/1970". Bokens forfatter er Tore Sandberg som har gjort egne store undersøkelser. Boken viser blant annet at "Steppern" og hans båt var knyttet til en betydelig rekke dødsfall og forsvinninger i Fredrikstad-området.

Svært mange i Fredrikstad – også politiet – kjente til de mystiske dødsfallene. Likevel reiste politiet og påtalemyndigheten ikke tiltale mot "Steppern", og han fikk uhindret fortsette med sin virksomhet. Et av dødsfallene, som av et øyenvitne påstås være et drap utført av "Steppern", hadde nær forbindelse til "John", et av offerene i Lille Helvete, og kan åpenbart være et direkte motiv til drapene der. Vitnet, som nå er død, har på Sandbergs videoinnspillinger beskrevet hvordan drapet ble utført. Boken gir en meget god fremstilling av store delar av Lilandsaken. Vedlegges i tre eksemplarer.

7. "Øksemord! Justismord!", 120 sider, utkom den 21. september 1993. Den bygger på forfatteren André Bjerkes uavsluttede arbeid med Liland-saken, og er skrevet av journalist Lars Tore Bøe, som stiller mange spørsmålsteget ved politiets og påtalemyndighetens arbeide med saken.

Vedlegges i tre eksemplarer.

8. "Absolutt Sannhet", 130 sider, ble utdelt den 21. november 1994 da Per Liland ble frifunnet av Eidsivating lagmannsrett. Boken er en resymé fra den 24. desember 1969 til frifinnelsen.

Vedlegges i tre eksemplarer.

9. "Pusselspel A", 300 sider, ble ferdigskrevet 26. november 1994.

Boken er en tredjedel av "Pusselspel" som lå til grunn for Per Lilands første gjenopptakelsesbegjæring. Den er oppdatert med relevante båndinnspillinger. Den analyserer Per Lilands og "Stepperns" politiforhør med sammenligninger mellom "Stepperns" politiforhør og politiforhør med 16 vitner som alle viser at sannheten i "Stepperns" to forklaringer er minimal. Politiet "glemte" bl.a. å snakke med det vitnet som "Steppern" sa at han var sammen med mellom kl. 17.30 og 21.30 den 23. desember.

I et intervju med dette "alibivitnet" to måneder etter hovedforhandlingen, sa vitnet at han ikke i det hele tatt hadde vært sammen med "Steppern". Politiet hadde også "glemt" å spørre:

A. - hva gjorde "Steppern" mellom kl. 05.30 og 07.00 den 24. desember 1969?

B. - hva fantes de blå arbeidsklærne som han hadde på seg frem til kl. 08.00 den 24. desember 1969?

Vedlegges i tre eksemplarer.

10. "Mørdaren i Lille Helvete", 323 sider, ble klar 18. desember 1994 og er en gransking av "Steppern" og hans aktiviteter. Boken er sammensatt av utdrag fra tidligere skrifter: - Side 12 t.o.m. 34 fra "Julmorden i Lille Helvete" - og side 526 (43) t.o.m. 700 (513-521) og 1321 (1718-1721) t.o.m. (1726-1730) fra "Pusselspel".

Side 582-618 utgjør opplysninger om Per Lilands aktiviteter den 22. desember t.o.m. 24. desember 1969. På sidene 1321 t.o.m. 1332, vises med nummererte sitater fra dødsattester, obduksjonskonklusjoner, åstedsundersøkelser og rettsmedisinske rapporter, en gjerningsbeskrivelse om hvordan, når og av hvem drapene har blitt utført.

Et intervju med vitnet Thormod Vik, som av politi- og påtalemyndighet – usant – ble beskyldt for å være "sinnssyk", inngår også, liksom fem politiforhør med nye vitner som har blitt forhørt i 1993-1994.

Bl.a. har "Steppern" tilstått for et vitne at han hadde utført øksedrapene i Lille Helvete.

Vedlegges i tre eksemplarer.

Anmeldelsen fra Tore Sandberg til riksadvokaten den 30. mai 1994 med begjæring om etterforskning i Liland-saken, oversender han selv til granskingskommisjonen. Sandbergs telefonnr. er: xxxxxxxx. Advokat Erling Moss, Mo, har skrevet et bokmanus på cirka 400 sider om behandlingen av saken i lagmannsretten i 1970, med supplerende stoff fra etterforskningen, samt fra 1. og 2. gjenopptakelsesbegjæring. Materialet påviser bl.a. grove rettergangsfeil. Advokat Moss kan nås på tel.: xxxxxxxx.

Med vennlig hilsen

Sten Ekroth

Vibeke Ekroth.

SUPPLEMENT fra mars 1996.

11. "Korrespondanse med Lilandkommisjonen", 350 sider. Ble 23. mars 1996 utlånt til alle medlemmer av Stortingets justiskomite, med flere.

Omfatter all brevveksling med Lilandkommisjonen frem til 23. mars 1996. Se også pkt. 16.

12. "Gjerningsbeskrivelse", 150 sider, 29. april 1996. Ble utarbeidet med hensikt å hjelpe Lilandkommisjonen til å bli klar over hvilke overgrep som politiet og påtalemyndigheten hadde utført. Stortingets mandat til kommisjonen var, sitat: "*Granskingen skal primært rette seg mot politiets og påtalemyndighetens behandling av saken. Den skal særlig ha for øyet om disse myndigheter til enhver tid har oppfylt sin plikt.... Formålet med en gransking er å finne frem til hvilke feil som ble begått under de ulike faser av saken, slik at lignende feil kan unngås for fremtiden*". NOU 1996:15 side 10.

Den 29. mai 1996 ble skriften utlånt til alle medlemmer av Stortingets justiskomite, med flere.

Politiets og påtalemyndighetens meget grove maktmisbruk mot Per Liland eksponeres her for første gang, - fullt ut sammen med absolutte bevis. Se også pkt. 16.

13. "NOU 1996:15", 155 sider, er Lilandkommisjonens granskingsrapport 1. juli 1996.

Rapporten viser på mange grove feil som politiet og påtalemyndigheten gjorde under etterforskningen og hovedforhandlingen. - Men rapporten fortier statsjennestemennenes aller grovste forbrytelser.

Lilandkommisjonen flykter også fra å vurdere om Steppern var drapsmannen i Lille Helvete.

Man mener at mandatet ikke omfattet hva "*som egentlig hendte*" da drapene fant sted, Side 40.

Man skriver imidlertid, sitat: "*Den annen klare feil som etter utvalgets oppfatning ble begått under etterforskningen, var at denne for ensidig ble konsentrert rundt den teori at det var Liland som var gjerningsmannen.*

Dette ga seg spesielt synlig utslag i forhold til "Stepper'n".

Som redegjort for foran under pkt. 3.4.6, er det helt uforståelig at man stanset på halvveien ved undersøkelsen av "Stepper'ns" alibi for 23./24. desember. Det er heller ikke lett å forstå at man unnlot å foreta ytterligere etterforskning rettet mot "Stepper'n" når det få dager etter etterforskningens start forelå opplysninger som i det minste var egnet til å skape mistanke om at han hadde vært i Glemmengt. 73 [åstedet] om aftenen den 23. eller natten til 24. desember, jf foran under pkt. 3.4.6." Side 47.

Lilandkommisjonen påstår at referatene fra lydbandopptakene fra hovedforhandlingen ikke spilte noen rolle i bevisbedømmelsen som domstolene foretok da gjenopptakelse ble tillatt. Side 121.

Denne påstand er fremsatt mot bedre vitende! Lagmannsrettens kjennelse er en del av rapporten, og Lilandkommisjonen var derfor ikke uvitende om hvorfor Liland fikk gjenopptakelse og ble frifunnet.

Jmf. lagmannsrettens sluttbemerkninger i kjennelsen om gjenopptakelse 29. april 1994. Side 148-149.

"1 september 1993 understreket påtalemyndigheten at det måtte undersøkes hvordan Lundevall og Giertsen begrunnet sine fastsettelse av skade- og dødstidspunktet.

Begrunnelsene fremgår imidlertid allerede av deres skriftlige erklæringer fra 1972.

De senere erklæringer og uttalelser fra andre sakkyndige avviker så sterkt fra Lundevalls og Giertsens vurderinger av de rettsmedisinske forhold at de må anses for å være bevis i saken. En samlet vurdering av disse nye bevis og vitneprovene godtgjør etter rettens mening at det foreligger en rimelig mulighet for frifinnelse av Liland.

Påtalemyndigheten har også understreket at det må undersøkes hvor avgjørende de rettsmedisinske erklæringer fra Lundevall og Giertsen var som bevis i saken i 1970.

Etter rettens mening er det åpenbart at erklæringene var av avgjørende betydning, jf. statsadvokat Wikers prosedyre og lagmannens rettsbeløring.

Begge deler fremgår av Sten Ekroths bok "Julmorden i Lille Helvete" som inneholder uomtvistede referater.

For Wikers vedkommende sikter lagmannsretten til s. 310-313, f.eks. følgende (i norsk oversettelse):

"Ingen kan ha sett eller hørt John (Larsen) eller Edvard (Johansen) etter kl. 18.00 den 23. desember.

Da lå de myrdet innenfor døren i Lille Helvete! Det har vi rettsmedisinske uomtvistelige bevis for!"

For rettsbeløringens vedkommende sikter retten til s. 380, 381 og 384.

Som eksempel oversettes fra s. 384: "I forbindelse med spørsmålene husker dere at det fra påtalemyndighetens

side er beregnet at de ikke kan ha vært i live etter den 23. desember kl. 18.00. Det får dere også undersøke, og det bygges da på dødsstivheten og den tid som går med for kroppen til å lage nye celler i sårene".

Retten viser ellers til de sitater som er presentert av forsvarerne, jf referatet av forsvarernes anførsler.

Til illustrasjon av den bevismessige betydning av Lundevalls og Giertsens uttalelser vil retten også peke på

Høyesteretts kjæremålsutvalgs uttalelse i kjennelsen av 5. mars 1976 vedrørende en opplysning fra et vitne:

"Opplysningen kan ikke være objektivt riktig om den vurderes på bakgrunn

av de sakkyndiges uttalelser om seneste tidspunkt for skadetilføysene".

Etter dette er retten enstemmig kommet til at de nye sakkyndige uttalelser er nye bevis som synes egnet

til å føre til frifinnelse av Liland. Straffesaken mot ham blir å gjenoppta, jf. strpl. § 391 nr. 3.

Slutning: Straffesaken mot Per Kristian Liland gjenopptas.

Einar M. Olsen Hans Petter Lundgaard Lars-Jonas Nygard".

Lilandkommisjonen ignorerte vårt material, og spurte ikke Wiker og Jahrman m.fl. om politiets og påtalemyndighetens grove maktmisbruk, fremlagt i skrift nr. 12, "Gjerningsbeskrivelse".

14. "Bemerkninger", 230 sider, ble avsluttet 21. mai 1997, og gir viktig kjennskap til mange særegne fakta, brev, dokumenter m.m. i Liland-saken. Skriften er interessant for den som ønsker en mer gjennomgripende saksinformasjon om justismordet, og baseres på den bistand advokat Moss fikk da han skrev sin bok "Saken Per Liland".

15. "Saken Per Liland", 668 sider, utkom 17. september 1997 på Pax forlag. Boken er skrevet av advokat Erling Moss. Den bygger på "Pusselspel 1971", "Sak 86/1970", "Julmorden i Lille Helvete", "Øksedrapene i Lille Helvete" av Tore Sandberg og "Øksemord! Justismord!" av Lars Tore Bøe.

Moss gjør en rettsvitenskapelig granskning av etterforskningen i 1969-70, hovedforhandlingen i 1970, rettsmedisinens handlemåte i 1970 og 1972, og de to gjenopptakelsesbegjæringene i 1971 og 1993.

Denne granskning påviser bastante myndighets- sakkyndighets- etterforsknings- og rettergangsfeil. Moss analyserer Lilandkommisjonens rapport som viser at man har lukket øynene for virkeligheten. Boken legger for dagen at "Steppern" og hans båt var knyttet til en betydelig rekke voldelige dødsfall og flere merkelige forsvinninger i Fredrikstad-området.

Svært mange i Fredrikstad - også politiet - kjente til de mistenkelige og voldelige dødsfallene.

Men politiet neglisjerte å utrede tysteren "Stepperns" notoriske forbrytelser, og påtale ble ikke reist.

"Steppern" kunne ubhindret fortsette å utøve sine ugjerninger, til han selv 10. juli 1982 møtte døden i en celle på Fredrikstad politikammer.

Moss viser på politiets og påtalemyndighetens ytterlig usle arbeide og dokumenterer i detalj hvordan drapene ble utført - og hvem som var drapsmannen i Lille Helvete. Forfatteren fastslår samme faktiske forhold som vises i gjerningsbeskrivelsen - som påtalemyndigheten fikk allerede i 1971.

"Saken Per Liland" omhandler store deler av Liland-saken.

16. "Kompendium", 240 sider, er en resymé av skriftene 11 og 12.

Skriften gjengir vår brevveksling med Lilandkommisjonen, kommisjonens forhør med oss, Wikers henleggelse av saken mot tyvene som stjal alt innbo i vår leilighet og forretning, artikkel om Stepperns død i politiets glattcelle i 1982, fakta om at Liland hadde blitt frifunnet 10 år tidligere om ikke nye rettsmedisinske erklæringer, forfattet av to kjente norske rettsmedisinere, hadde blitt fortiet og skjult, saksanalysen "LEGENE", en resymé om overgrepene som fant sted gjennom de to rettsmedisinens falske erklæringer i 1970-72, alle nye sakkyndig-erklæringer fra 1976-93, analysen "HOLTEGATEN 30" som beskriver hvordan vi, med Wikers velsignelse ble frastjålet alt innbo i vår leilighet og gullbutikk, saksanalysen "KNUT HAAVIK" om journalisten som utpekte og stemplet Liland som drapsmann og påvirket vitner og jury, gjerningsbeskrivelsen "POLITIET OG PÅTALEMYNDIGHETEN", brev til Stortingets Justiskomite, adv. Erling Moss' om Lilandrapporten + 4 refuserte avisartikler. Skriften dokumenterer absolutte bevis for at høye statstjenestemenn begikk grove rettsovergrep.

17. "Lilandsaken 1", "Gjerningsbeskrivelse", 150 sider, ble i 1997 distribuert til journalister,

stortingsmedlemmer, jusprofessorer, riksadvokaten, jurister og andre personer med tilknytning til saken.

Gjerningsbeskrivelsen, med kommentarer av h.r.advokat Ole Jakob Bae, manifesterer 27 års forskning av politiets og påtalemyndighetens behandling av justismordsofferet Per Liland.

Bilagene viser bl.a. et intervju som ble gjort i 1995 med en av de politimenn som holdt sine hender over den antatte seriemorderen Steppern, obduksjonskonklusjoner og dødsattester for ofrene i Lille Helvete, en artikkel fra 1974 som viser at politimester Ask kastet ut et reportageteam som spurte om Steppern, en artikkel fra 1983 som viser at professor Lundevall oppga feil drapstidspunkt - også i Apenes-saken, avhør med 4 vitner som sammen med Steppern deltok i en fest på julaftensnatten, gjerningsbeskrivelse av drapene i Lille Helvete, Stepperns to politiforklaringer, intervju med Stepperns leiebor Tormod Vik som fortalte politiet at Steppern gjemte sine blodige arbeidsklær i et skap i sitt hjem den 24. desember, intervju av Viks begge søstre, brev fra André Bjerke til Mordkommisjonens sjef Jahrman, bevis for at Wiker skjulte at han overleverte hele førstegangsomtalen i VG og Fredrikstad Blad til lagdommerne og til juryen i Liland-saken - uten at Per Liland og hans forsvarer Alf Nordhus fikk vite det. I Høyesterett påsto Wiker i 1970 - uten sannhet - at han bare dokumenterte vitneetterlysningene for juryen.

Lilands begjæring om gjenopptakelse, innholdsfortegnelse til Pusselspel 1971, Lilands fullmakt til oss å "ivareta hans interesser og videreføre hans sak juridisk", politiforhør før landsforvisningen, politiets utvisningsbeslutning, klage over utvisningen. Forkastelse av klagen, brev til justisministeren, med Justisdepartementets svar.

Lilands og vår begjæring om at myndighetene skulle etterforske og tiltale Steppern for drapene, Wikers svar på begjæringen, brev til Wiker om hans nye falske påstander som følge av gjenopptakelsesbegjæringen i 1971.

Brev til Eidsivating lagmannsrett om påtalemaktens falskneri i anledning Lilands gjenopptakelsesbegjæring.

Fortegnelse over innhold i et til politiet, påtalemakten og justisministeren levert lydband med deler av Wikers prosedyre, lagmannens rettsbelæring, lagrettens kjennelse, og 21 intervjuer med sakens relevante vitner.

Skriften avsluttes med et politiforhør med vitnet Jensen som fikk Stepperns tilståelse av øksedrapene.

18. " Lilandsaken 2", "Ugjerninger", 170 sider, 21. oktober 1997, ble sendt til statsministeren, justisministeren, stortingsmedlemmer, jusprofessorer, riksadvokaten, Wiker, Jahrmann og journalister. Skriften illustrerer årsaker til justismordet på Liland, og hvordan vi ble trakassert av myndighetene. Den dokumenterer bl.a. rettsovergrep i 1969-1972, avskrifter av båndinnspilte samtaler med Wiker, Jahrmann og kriminalsjef Grindhaug, utkastelse fra politistasjonen når vi ville anmelde pågående tyveri i vårt hjem, skriftlige politianmeldelser, fotografier av tyvene da de lastet en lastebil med vårt innbo, båndinnspilling av mishandling på politistasjonen da vi ville snakke med kriminalsjefen, henleggelse av anmeldelsene om tyveriene og hvordan Wiker så til at de fire tyvene fikk beholde alt vårt innbo, fullmakt fra Liland, brev til stats- og justisministeren, Dorenfeldt, Wiker m.fl., med lydbandopptak fra vitneavhør i retten, fra prosedyrer, rettsbelæring og 21 av våre egne vitneintervjuer, hvordan Wiker og Dorenfeldt gjemte seg for å søke unngå å besvare våre spørsmål om hvorfor Steppern ble beskyttet, og hvorfor tyvene som tog alt vi eide - ikke ble tiltalt for tyveriene, hvordan Steppern og politiet så til at vi ble bortvist fra Fredrikstad da vi gjorde videoinnspillinger der, hvordan Wiker, Dorenfeldt og politiet administrerte bortvisning fra Norge når vi ba om å få snakke med dem, politiforhør innen bortvisningen, bortvisningsbeslutningen, anke over bortvisningen med forkastelse, Lilands påtalebegjæring mot Steppern med Wikers henleggelse, justisdepartementets forkastelse av bortvisningsbeslutningen, Wikers henleggelse av nye vitnemål og bevis, behandlingen av den første gjenopptakelsesbegjæringen, foto av den blodige s.k. "uidentifiserte" hansken som lå på åstedet, og av eieren Steppern, foto av Steppern da Vibeke tok hårprøver fra ham, Stepperns tilståelse av drapene i Lille Helvete, intervju med Tormod Vik som ble stemplet som sinnssyk for at han fortalte politiet om at Steppern på julaftens morgen hadde gjemt sine blodige arbeidsklær i et kott under trappen i sitt hjem. Vik hadde da også hørt en samtale mellom Stepperns søster og hans mor om de blodige klærne. Skriften inneholder en fullstendig gjerningsbeskrivelse - som politi og påtalemyndighet fikk i 1971, med eksakte tidsangivelser som viste når og hvordan Steppern utførte juledrapene i Lille Helvete. Den avsluttes med et "FASIT" som viser politiets og påtalemyndighetens grove overgrep 1969-72.

19. " Lilandsaken 3", "Justismordet på Liland", 132 sider, 3. juli 1999, ble sendt til justisministeren, jusprofessorer, riksadvokaten, journalister og jurister. En kort analyse viser med hjelp av bilager alle momenter som avstedkom justismordet på Liland. For å illustrere sakens hele sannhet inneholder skriften et antall sitater som dokumenterer den absolutte virkeligheten bak justismordet. Den viser at Wiker, en professor og en dosent avga falske påstander og erklæringer om dødstidspunktet for ofrene i Lille Helvete, - både ved hovedforhandlingen og ved den første gjenopptakelsesbehandlingen. 6 sitater fra Lilandkommisjonens rapport NOU 1996:15 dokumenterer rettsmedisinens uredlighet. Rettsmedisinens vitnemål om at døden inntraff 22. desember - var det eneste "bevist" mot Liland, som i sine politiforklaringer sa at han så drapsofrene siste gangen ca. kl. 20.00 den 22. desember. Rettsmedisinens falske forklaringer og erklæringer gjorde at Lilands første gjenopptakelsesbegjæring fra 1971 ble avvist av Eidsivating lagmannsrett i 1975, og av Høyesteretts kjæremålsutvalg i 1976. Lagmannsretten og Høyesterett fant "ikke grunn til å oppnevne nye rettsmedisinsk sakkyndige i saken". Skriften viser statsadvokatens, politiavdelingssjefens og de to rettsmedisinsk sakkyndiges medvirkning til justismordet - og viser også hvordan en journalist hjalp statsadvokaten til fellende domsavsigelse. Skriften viser hvordan justismordet ble til, og hvordan politiet og påtalemyndigheten dekket tidligere overgrep med nye overgrep, og derigjennom ga drapsmannen mulighet til ustraffet å fortsette sin lange serie av ugjerninger til han selv møtte døden i en celle på Fredrikstad politikammer 10. juli 1982. Alle påstander legitimeres gjennom adekvate saksdokumenter, kjennelser, rapporter m.m. - i 12 bilag.

20. " Lilandsaken 4", "Se sannheten", 505 sider, 23. september 2000, er tilegnet uskyldig dømte Fredrik Fasting Torgersen som i 1958 - uten noe motiv og uten noe bevis ble straffet med livstids fengsel gjennom påtalemyndighets falske indisiebeviser som ble avlet sammen med s.k. "sakkyndige". En utilregnelig kriminell og imbesill psykopat - var påtalemyndighetens kronvitne mot Torgersen. Liland- og Torgersensakene er tvillingprosesser som ble regissert av de samme to påtaletjenestemennene. Skriften er en avslutningsanalyse som utdypet og konkluderer forskningen om justismordet på Liland. Den siterer tidligere skrifter, fastslår og dokumenterer 20 uretter som politiet og påtalemyndigheten - med vitende og ond vilje har fullbyrdet i 1969-1972. Alle påstander dokumenteres gjennom 21 bilag. Får rettsvesenet mulighet til å lære av overgrepene, kan norsk jurisdiksjon forebygge lignende justismord. Statsminister Jens Stoltenberg, justisminister Hanne Harlem og riksadvokat Busch har fått skriften med følgende spørsmål: *Skal politiets og påtalemyndighets 20 uretter fortsatt hemmeligholdes for det norske folk?* Skriften omfatter utsnitt fra *PUSSELSPEL 1971, PETER, 86/1970, JULMORDEN I LILLE HELVETE, MORDEREN I LILLE HELVETE, PUSSELSPEL 2001, LILANDSAKEN 1, 2 og 3* samt Tore Sandbergs *ØKSEDRAPENE I LILLE HELVETE* - som dokumenterer politiets og påtalemyndighetens forsettlig juks. "Lilandsaken 4" er en sluttrapport i forskningen angående Lilandsaken, som har pågått i 30 år.

BEGJÆRINGER OM Å FÅ BLI TILTALT

Det er forståelig at staten og dess representanter som er skyldig til to skamløse justismord, ikke frivillig vil innrømme denne statstyranni, - eller besvare alle bevis for forbrytelsene.

Men hvorfor tør ingen spørre dem om hvorfor de har laget justismordene i positiv ond tro, og med infam vilje og hensikt har handlet mot bedre viten?

Alt som jeg har skrevet om Lilandsaken og Torgersensaken er sendt til riksadvokatembetet, statsadvokatembetet og til politiet.

Jeg har vad flere tilfeller begjært å få bli tiltalt om statsmakten mener at noe av det jeg har skrevet om statens forbrytelser, anses feilaktig eller usant.

I flere år besvarte påtalemyndigheten ikke mine begjæringer om å få bli tiltalt.

Først i 4.11.1994 fikk jeg følgende svar på et brev jeg skrev til riksadvokaten 16.10.1994:
"Det ville være et åpenbart misbruk av tid og ressurser om påtalemyndigheten skulle la seg bruke av Ekroth på den måten han her inviterer til".

Til RIKSADVOKATEMBETET
Riksadvokat Tor Akel Busch
Storgaten 2
Postboks 8002 DEP.
0030 Oslo
N O R G E

Bromma, 16. oktober 2004.

SANNHETEN.

For å dokumentere og bevise et antall statsforbrytelser rettet mot norske statsborgeren Fredrik Fasting Torgersen, har jeg utarbeidet nettboken *SANNHETEN*, som vedlegges.

Riksadvokaten har ikke hatt noen anmerkning mot innholdet i *LILANDSAKEN 1, 2, 3 og 4*, og heller ikke mot noen av mine påstander i *TORGERSENSAKEN, ALIBIET* og *PÅTALE*. Jf. bl.a. *TORGERSENSAKEN* s 35-38, og *RIKSRETT* s 2-4 og 6-7.

I boken *SANNHETEN* finnes to nye rapporter, *PRESSE-PROSTITUSJON* og *RIKSRETT*, som jeg ber at riksadvokaten også gransker - og tar ut tiltale mot meg om påtalemakten mener at noen av mine påstander om statens forbrytelser er inkorrekte og/eller usanne.

Det er av stor vekt for Norges folk, og tilliten til Norges lover, rettferdighet og rettssikkerhet, at påtalemyndigheten offentlig prøver *SANNHETEN*s fremlagte sannheter.

Med vennlig hilsen

Bilag: Nettboken *SANNHETEN* og kopi av Høyesteretts kjennelse 28.11.2001.

RIKSADVOKATEN

Oslo statsadvokatembeter
Postboks 8021 Dep
0030 Oslo

REF.:

VÅR REF.:

R 03-1630 HAST/mw

DATO:

04.11.04

"TORGERSEN SAKEN" M.M. – BREV AV 16. OKTOBER 2004 FRA STEN EKROTH MED BILAG

Vedlagt oversendes brev av 16. oktober 2004 fra Sten Ekroth med bilaget "nettboten" "Sannheten" som bl.a. omhandler Torgersen-saken, Liland-saken mv.

For ordens skyld tillegges at riksadvokaten uttrykkelig tar avstand fra Ekroths forsøk på å ta dette embetet til inntekt for innholdet i hans skrifter, jf. annet avsnitt i brevet.

Ekroths oppfordring om å granske hans nye "rapporter" og eventuelt innlede strafforfølgning mot ham, tas ikke til følge. Det ville være et åpenbart misbruk av tid og ressurser om påtalemyndigheten skulle la seg bruke av Ekroth på den måte som han her inviterer til.

Ut over dette brev, med gjenpart til Ekroth, foranlediger hans henvendelse hit ingen oppfølging herfra, hvilket han underrettes om ved gjenpart. Brevet med vedlegg oversendes for arkivering sammen med straffesaksdokumentene, formentlig i Torgersen-saken.

Tor-Aksel Busch

Harald Strand
statsadvokat

Vedlegg

Gjenpart: Sten Ekroth, Alviksv. 63, 167 53 Bromma, Sverige

LILANDSAKEN 2008

Av en tilfeldighet ble Vibeke og jeg vitner til en rettssak der vår venn Alf Nordhus forsvarte den for oss ukjente Per Liland, som var tiltalt for dobbeltmord i fylleredet Lille Helvete. Bevis, omstendigheter og mangel på motiv som fremkom under hovedforhandlingen i 1970, dokumenterte at staten med stor sannsynlighet hadde tatt ut tiltale mot feil person. At Liland ble dømt til livstids fengsel uten noe bevis og uten motiv var en sjokk for oss, og vi bestemte oss spontant for å forsøke hjelpe ham. Etter at dommen falt gikk vi frem til ham og ga ham alle penger jeg hadde i min lommebok og sa at "vi skal gjøre alt vi kan for at du skal bli fri". Løftet var umulig å bryte, og med stor sorg over rettsstatens agerende og Lilands situasjon, arbeidet vi videre til han ble frifunnet i 1994. *PRESSE-PROSTITUSJON* s 37-40.

PUSSELSPEL 1971

Vår dagbok *PUSSELSPEL* utgjorde Lilands gjenopptagelsesbegjæring som ble levert till lagmannsretten 27. desember 1971. Statsminister Bratteli, justisminister Berrefjord, aktor Wiker, riksadvokat Dorenfeldt, advokat Nordhus, svenske stats- og justisministeren fikk vår utredning en måned tidligere, - 26. november 1971. - Den omfattet 1730 sider. *PUSSELSPEL 1971* er en dokumentarisk skildring av Lilandsakens uhyggelige virkelighet. Sakens relevante hendelser gjengis kronologisk fra 19. juni 1970 (side 43), t.o.m. 23. desember 1970. Boken inneholder avskrifter fra den båndinnspilte hovedforhandlingen i Eidsivating lagmannsrett, med vitneforhør, rettsbelæring og sluttprosedyrer. - Saken i Høyesterett 1970 resymeres også. Boken dokumenterer avskrifter fra 110 båndinnspilte intervjuer, bl. a. med vitner, sakkyndige, journalister, statsadvokat Wiker, avdelingssjef Jahrmann, Liland, seriemorderen Knut, m.fl. Alle relevante saksdokumenter, fotografier, politiforhør, tekniske undersøkelser, obduksjons- og dødsattester, sakserklæringer, avisartikler, brev, samt en inngående studie av åstedet med analyser av politi-tysteren Knuts to forskjellige politiforhør og den uskyldig dømtes sju politiforklaringer. Sammenligninger mellom politiforklaringer til 16 vitner dokumenterer at Knuts to ulike forhør nesten ikke inneholder noen sannhet, - og at han besøkte Lille Helvete 23. og 24. desember 1969. Analysene dokumenterer at det var Knut som utførte de sadistiske økse mordene i Lille Helvete. *PUSSELSPEL 1971* inneholder tre samtaler med Knut, og gjengir politiforhør og intervjuer med over 20 vitner som så de to drapsofrene 23. desember 1969, - eller som hørte og/eller så aktiviteter på åstedet 23. og 24. desember 1969. Vår dokumentasjon viser at drapene ikke kan ha inntruffet 22. desember 1969, - som tiltalebeslutningen og justismords-dommen mot Liland konkluderer. *PUSSELSPEL 1971* viser også to helt nye vitner - som så et av ofrene kl. 18.35 den 23. desember. Vår etterforskning avsluttes med en fakta- og dokumentunderbygd redegjørelse som stadfester når og hvordan øksedrapene ble begått av den for staten verdifulle og beskyttede tysteren Knut. Vår undersøkelse eksponerte totale bevis og omstendigheter for Knuts skyld og Lilands uskyld. Gjenopptagelsesbegjæringen bygde i sin helhet på *PUSSELSPEL 1971*. *LILANDSAKEN* 4 s 19 og 30.

Etter ytterst eiendommelige treninger fra påtalemyndigheten, politiet og lagmannsretten, ble gjenopptagelsesbegjæringen avvist av lagmannsretten i 1975. - Høyesterett avviste anken. Vår bok "SAK 86/1970" som Høyesterett avviste, ble derfor levert til "Europadomstolen".

SAK 86/1970

Europadomstolen fikk vår klage som var en resymé av saken i 3 deler. *LILANDSAKEN* 4 s 19. Sakens alle hendelser gjengavs kronologisk fra 22. desember 1969 til 15. september 1975. Den inngavs til Høyesterett 15. september 1975 som anke over lagmannsrettens forkastelse 7. mai 1975 av vår gjenopptagelsesbegjæring fra 1971. 5. mars 1976 avviste Høyesterett Lilands gjenopptagelsesbegjæring. 3. september 1976 fikk Menneskerettsdomstolen boken *SAK 86/1970*, 1100 sider, med bilag. 7. oktober 1977 avviste Menneskerettsdomstolen vårt klagemål over statens behandling. Vår anke kom inn for sent. - Den skulle ha vært levert innen seks måneder etter at Høyesterett avgav sin første beslutning 28. november 1970, - altså innen 28. mai 1971.

Aktor og to sakkyndige dannet et fingert indisium som de forfektet var "vitenskapelig", og som gjorde at Liland ble livstidsdømt for å ha drept sine to venner 22. desember 1969. Men flere troverdige vitner som ble avhørt i retten hadde sett et av ofrene, og sett og hørt mange aktiviteter inne i, utenfor og i relasjon til åstedet 23. desember 1969. *PLUSS* s 12-13.

Vibeke og jeg hadde alltid en båndopptaker med oss, som vi brukte for å spille inn vår felles dagbok. - Vårt lykkelige liv ville vi ha mulighet til å kunne lytte til da vi ble gamle. Denne dagboksinnspilling gjorde at Liland etter 25 år ble frifunnet.

Gjennom mitt store interesse for økonomi og kunst hadde jeg bygget opp en formue. Til tross for ett år med The Pussycats, som ga et underskudd på mer enn to millioner, kunne vi likevel gjøre nesten alt vi ønsket. - Vi hadde en kjent gullbutikk med en leilighet i Oslo, og levde et 70-tallets "jet set liv", med stor kjærlighet og fornøyelse.

Våre liv ble ekstremt alvorlig da vi fikk definitive bevis for at Knut var den rette morderen, og at han beviselig ble beskyttet av politiet og påtalemyndigheten. *SERIEMÖRDAREN* s 2-3 og 36-37.

Gjennom vårt arbeid for Liland, kom politiet og påtalemyndigheten å bli vår motpart, og da motparten er statens "allmektige autoritet" ble motpartens maktfullkommenhet meget vanskelig å stå imot, og umulig å komme til rette med. *LILANDSAKEN* 4, bilag 15.

Da de egennyttige motstanderne hadde samvittighet til å bruke sin suverene makt for å få oss til å slutte med vårt arbeid for den uskyldige mannen, inntraff hendelser som vi i vår fantasi ikke kunne ane skulle inntreffe i en s.k. sivilisert og demokratisk rettsstat. Det verste inntraff i 1971, da fire kjente tyver fikk tillatelse til å stjele alt i vårt hjem og alt i vår gullbutikk, - uten å bli tiltalt for sine forbrytelser. Lilands aktor avskrev all utredning om de grove tyveriene. *LILANDSAKEN* 4 s 9, 13, 25-29, bilag 15 og 18 s 3-6 samt *SERIEMÖRDAREN* s 38.

I ett år avverget riks- og statsadvokatene våre bønner om å få treffe og snakke med dem. Derfor oppsøkte vi deres kontorer. - Påtalemaktens svar var hurtig utvisning fra Norge. Motiveringen var 19.5.1972, sitat: "*Sten Ekroth har ved flere anledninger, senest i går og i dag oppsøkt en rekke offentlige kontorer bl.a. til riksadvokat Dorenfeldt, 1. statsadvokat Elgesem og statsadvokat Wiker og der forstyrret arbeidsfreden ved sin provoserende framferd, bl.a. bruk av båndopptaker*". *LILANDSAKEN* 4 s 14, og bilag 15 s 66-73 samt *SERIEMÖRDAREN* s 38.

Et halvt år innen utvisningen hadde påtalemakten fått definitive bevis for at tysteren Knut var morderen i Lille Helvete. - Som autoriserte ombud for Liland fikk vi likevel ikke stille tre sentrale spørsmål: - Hvorfor blir øksemorderen beskyttet av politiet og påtalemakten? Hvorfor avskrev Lilands aktor all utredning om tyveriene? - Hvorfor fikk tyvene beholde tyvegodsset tross anmeldelser, fakta-dokumentasjoner, fotografier og film av forbrytelsene?

Utvist, uten hem og uten gullbutikk ble vår tilværelse akkurat så mørk som staten ønsket. Vi fortsatte enda vårt rettsarbeid, og alt verdifullt som vi eide i Sverige ble pantsatt og solgt, inklusive min store kunstsamling. - Den erstatning vi senere fikk av Liland, rakk bare til å betale en del av den kapital som vi hadde lånt og brukt under 25-års saksarbeid.

Vår datter ble født 3 dager innen *PUSSELSPEL 1971* ble levert, og vi formodet da at staten gjennom alle bevis for at Liland var uskyldig og Knut var skyldig, - skulle eksaminere Knut, ta ut tiltale mot ham og frifinne Liland. - Men statens overgrep fortsatte og ble verre.

JULMORDEN I LILLE HELVETE

Er en dokumentar fra 1991 om justismordet på Liland. Den gjorde at han ble frikjent i 1994. Se lagmannsrettens bemerkninger 29.4.1994 og sitater fra Høyesteretts kjennelse. Bilag 1. I 1996 leverte vi 10 bøker til Lilandkommisjonen. En var skrevet av Tore Sandberg og en av forfatteren Lars Tore Bøe. Til september 2000 hadde ytterligere 10 skrifter tilkommet. Se brev 19.9.1996 til Lilandkommisjonen med supplement 23.9.2000. Bilag 2.

Etter frifinnelsen har jeg skrevet fem 40-sidersrapporter om Liland = *SERIEMÖRDAREN*, *PRESSE-PROSTITUTION*, *LILANDSAKEN 1*, *LILANDSAKEN 4*, og *GJENOPPTAGELSE*. Alt er gjort for å hjelpe Liland, og for at andre uskyldige skal unngå å bli utsatt for lignende statsforbrytelser. - Vi angrer ikke et sekund av 37 års arbeid for sannhet, rettferdighet og rettssikkerhet i Norge - som vi elsker.

INNHOOLD I FEM RAPPORTER OM PER LILAND

SERIEMORDEREN

Rapport om sadisten Knut som i julen 1969 forøvet to perverse øxemord i Lille Helvete. Flere samtaler med morderen og hans mor, samt 2 forskjellige polisforhør med Knut. Samtale med mannen som Knut sa kunde gi ham alibi for tiden da morden ble forøvet. Mannen fortalte at han ikke traff Knut i julen, og sa at Knut hadde drept mange andre. Knuts leieboer ble truet til livet om han fortalte at Knut hadde blodige klær på julaften. Politiforhør og samtaler med et stort antall vitner som ga bevis for at Knut var morderen. Mot bedre viten og med ond tro overså staten at Knut var øksemorderen i Lille Helvete. 4 tyver fikk tillatelse av Lilands aktor å rane og stjele alt i vår bosted og gullforretning. Tross flere politianmeldelser, fotografier og film av forbrytelsene ble tyvene ikke tiltalt. Riks- og statsadvokatene gjemte seg for oss, - og samme natt ble jeg utvist ur Norge. Tore Sandbergs liste over 41 av Knuts sadistiske volds- og dødsoffer, vises på sid 39. Tross bevis for at Knut var morderen i Lille Helvete fikk han fortsette sine seriemord, til han selv fikk en meget blodig død i en politiarrest på Fredrikstads politikammer.

PRESSE-PROSTITUSJON

Rapport om hvordan en kjent journalist samarbeidet med politiet og påtalemyndigheten og hjalp staten til å få Per Liland uskyldig livstidsdømt for to sadistiske øksedrap. Gjennom hans løgner i VG, avsløres også hvordan han hjalp påtalemakten til å forhindre at Per Liland og Fredrik Fasting Torgersen fikk gjenopptagelse av sine justismordsaker. I en memoarbok i 2002 skrev han flere grove usannheter om både Liland og Torgersen. I et åpent brev vises hans infame journalistiske forbrytelser, med bevis for ugjerningene. Lagmannrettens frifinnelse-kjennelse er definitivt bevis for at Liland var uskyldig.

LILANDSAKEN 1

Ole Jakob Bae, en meget klok og absolutt glimrende advokat, hjalp Liland å bli frifunnet. Han ba meg å skrive en gjerningsbeskrivelse om de statstjenestemenn som hadde forbrutt seg mot norsk lov i Lilandsaken. - Stortingets mandat til Lilandkommisjonen var å, sitat: "granske og vurdere politiets og påtalemyndighetens behandling av Liland-saken". Gjerningsbeskrivelsen ble derfor sendt till kommisjonen, med bilag, brev til justisministeren og Tore Sandbergs dødsliste. - Avsluttes med forhør av en av Knuts intimeste "politivenner".

LILANDSAKEN 4

20 grove forbrytelser som politiet og påtalemakten har utført mot Per Liland, inkl. 21 bilag, utvisningsbeslutning, sitater, analyser, skrifter, avhandlinger, brev til Lilandkommisjonen, med supplement, sitat fra *LILANDSAKEN 2* med 41 bilag og *LILANDSAKEN 3* med 12 bilag. I en perm med 470 sider, finnes alle relevante dokumenter som viser at justismordet ble utført med ond vilje, - og at påtalemyndigheten tillot fire kjente tyver å stjele alt i vårt hjem og i vår gullforretning - og de fikk dessuten beholde alt vi eide i Norge - uten å bli tiltalt. Bevis for statens ulovlige utvisning fra Norge, - for at vi arbeidet for Lilands frifinnelse. Resymé av 20 bøker og skrifter om Lilandsaken - og om statens overgrep mot Liland og oss. Klare bevis for at en prostituert seriemorder var bøddelen i Lille Helvete. Også i *PLUSS* s 33-36.

GJENOPPTAGELSE

I 1991 fikk Tore Sandberg vår gjenopptagelsesbegjæring av Lilands sak, - *PUSSELSPEL 1971*, og min bok *JULMORDEN I LILLE HELVETE*. - Han etterforsket om det vi skrev var korrekt og fant at alt var sant. I fellesskap startet vi deretter et arbeid for Liland. - Sandberg skrev i 1992 boken *ØKSEDRAPENE I LILLE HELVETE*, og sammen med to av Norges mest habile advokater, Ole Jakob Bae og Cato Schiøtz, sørget vi for at Liland fikk gjenopptagelse. - Flere statsadvokater forsøkte ikke bare med bedrag, uten også med ondskapsfullhet å overse statens alle forbrytelser. Vi hjalp også Liland å bevise at statsadvokat Qvigstad var usann og svikefull mot Høyesterett.

En avsluttende rapport til ovenstående serie er ennå ikke helt ferdigskrevet. Statsforbrytelser og falskhet som politi, påtalemakt og Lilandkommisjonen mot bedre viten har fullbyrdet mot Liland, - må dokumenteres og avsløres. Staten skal ikke tillates å hemmeligholde sine grove forbrytelser mot folket.

6. mars 2008.

Overgrep i Liland-saken

1969 - 1972

Man har:

1. oversett fakta som beviste at den siktede var uskyldig,
2. oversett fakta som beviste at en annen mann savnet alibi og var skyldig,
3. løslatt denne mann etter at han hadde avgitt to ulike forklaringer om sin atferd på drapsnatten,
4. oversett at mannen hadde byttet ut sine blodige blå arbeidsklær på julaftenens morgen,
5. oversett at den blodige hansken som lå på åstedet var mannens,
6. oversett at mannen hadde vært innblandet i et meget stort antall voldelige dødsfall,
7. oversett at hårprøver fra mannen kunne bevise at han var gjerningsmannen,
8. utført en mangelfull etterforskning og oversett utallige vitnebevis for mannens løgner og skyld,
9. påvirket media til å fremføre grove usannheter om den uskyldig siktede/tiltalte,
10. påvirket sakkyndige til å vitne falsk i retten,
11. løyet og vilseledet retten,
12. beskyttet gjerningsmannen - og advart ham mot å snakke med rettssikkerhetsarbeidere,
13. oversett fakta som viste at den beskyttede mannen sannsynligvis var skyldig til seriedrap,
14. unnlatt å avbryte tyverier og ran av rettssikkerhetsarbeideres hele hjem og forretning, inkl. innbo,
15. gjemt seg for å unnsnippe å besvare spørsmål om ranene og om hvorfor drapsmannen ble beskyttet,
16. nektet å utrede tyveriene og ranene mot rettssikkerhetsarbeiderne - og forfulgt og landsforvist dem,
17. unnlatt å forhøre mannen - da en klar gjerningsbeskrivelse og flere nye bevis for hans skyld forelå,
18. påvirket sakkyndige til å skrive falske erklæringer til den første gjenopptagelsesbegjæringen,
19. løyet om vitner som gjennom sakens gjenopptagelse kunne bevise at den dømte var uskyldig,
20. løyet om vitner som gjennom sakens gjenopptagelse kunne bevise hvem som var drapsmannen,
21. utført en uforsvarlig håranalyse av gjerningsmannen - for å få ham til å fremstå som uskyldig,
22. påvirket og skremt den uskyldiges advokat,
23. oversett faktisk bevisning for justismord - så at drapsmannen kunne fortsette med sine ugjerninger.

Det foreligger faktiske beviser for alle ovenstående omstendigheter.

*

**Gjennom å lære av overgrepene i Liland-saken
kan de som har til yrke å vokte lov og rett innøve:**

1. å ikke overse fakta som beviser at en siktet person er uskyldig,
2. å ikke overse fakta som beviser at en annen person savner alibi og er skyldig,
3. å ikke utføre en mangelfull politietterforskning og overse utallige vitnebevis for gjerningsmannens løgner,
4. å ikke påvirke media til å fremføre grove usannheter om siktede og tiltalte personer,
5. å ikke påvirke sakkyndige til å vitne falsk og skrive falske erklæringer,
6. å ikke lyve og vilselede retten,
7. å ikke beskytte gjerningsmannen - og advare ham mot å snakke med rettssikkerhetsarbeidere,
8. å ikke overse fakta som viser at den beskyttede sannsynligvis er skyldig til seriedrap,
9. å ikke la rane rettssikkerhetsarbeidere på deres hjem med alt innbo, og forfølge og landsforvise dem,
10. å ikke unnlate å forhøre gjerningsmannen da gjerningsbeskrivelse og nye bevis for hans skyld foreligger,
11. å ikke lyve om vitner som gjennom en saks gjenopptagelse kan bevise at den dømte er uskyldig,
12. å ikke lyve om vitner som gjennom en saks gjenopptagelse kan bevise hvem som er gjerningsmannen,
13. å ikke påvirke og skremme advokater,
14. å ikke overse faktisk bevisning for justismord så at gjerningsmannen kan fortsette å utøve sine ugjerninger,
15. å ikke overse fakta som viser at meget høye statstjenestemenn konstruerte justismordet mot Liland,
16. å ikke glemme å dra lærdommer av feilene som forårsaket justismordet mot Liland, - så at andre unngår å bli uskyldig straffet gjennom lignende overgrep.

NÅGRA DATA OM LILANDSKANDALEN

Tillsammans med advokat Nordhus konstaterade vi under huvudförhandlingen att åklagaren och rättsmedicinarna Lundevall och Giertsen med ond vilja och vetande, skapade ett falskt indicium som gjorde att Per Liland blev oskyldigt dömd och avtjänade ett livstidsstraff i 23 år.

Riksåklagare Dorenfeldt, statsåklagare Wiker, Mordkommissionen och polisen i Fredrikstad tillät seriemördaren Knut Martinsen att fortsätta sitt perversa dödande. Man lät honom märkligt nog, utan minsta åtgärd, få avliva ett stort antal människor.

Författaren Tore Sandberg gjorde 1992 en analys av många försvinnanden och ouppklarade mord som av polisen i Fredrikstad blev kallade för "saneringsmord".

Flera som polisen hade problem med, bara försvann och/eller hittades drunknade. s xxx

Knut var polisens bästa "tjallare" och blev inte åtalad för något av våldsbrotten han utförde. Trots alla absoluta bevis som visade att han var den rätte mördaren, blev han heller inte åtalad för mordet i Lille Helvete. – Han fick istället fortsätta sin långa serie av dödande.

Efter rättegången försökte både polis- och åklagarmyndigheten, genom olika oärliga metoder, få oss att sluta vårt arbete för den oskyldigt dömd.

29 september 1970 packade vi ner hela vårt utredningsmaterial, polisdokument, alla ljudband och alla våra noteringar om saken. – Guldbutiken blev stängd och vi körde till Stockholm för att vi ville vara säkra på att staten inte skulle kunna beslaglägga vårt arbete och alla bevis. s 326

Vi upplevde att åklagarmyndigheten och polisen. – (Wiker, Jahrmann, Martinsen, Restad, m.fl.) brydde sig mer om att gömma sanningen, - än att tillvarata sitt statliga ämbetsansvar.

Wiker beskyddade också fyra kända förbrytare som fick tillåtelse att stjäla allt vi ägde i Norge. Banditerna fick tillskansa sig all inredning och allt bohag, både i guldaffären och i vår bostad. Oslopolisen och åklagarmakten fick detaljerade anmälningar om allt som frånrövades oss, men Wiker avskrev våra polisanmälningar och lät tjuvarna behålla allt tjuvgods. Trots film och fotografier som till 100 % bevisade rån och tjuvnad - fick tjuvarna behålla allt.

Norska polisen och åklagarmyndigheten försökte med alla medel hemlighålla sina förbrytelser. Därför skrev Wiker och Dorenfeldt tre grovt förljugna brev till Sveriges riksåklagare. s xxx Uppenbarligen ljög de om oss för att vi skulle utsättas för maktmissbruk också i Sverige. Därefter blev vi utvisade från Norge för att vi "störde åklagarmyndighetens arbetsro".

Trots att vi bevisade att Knut var den som begått sadismorden i Lille Helvete, och begärde att åklagarmyndigheten genom alla bevis skulle åtala honom för mordet, skrev Wiker till Liland: *"För min del finner jag ingen grund för någon misstanke mot Knut Martinsen för de mord Ni är dömd för, och det vill från åklagarmaktens sida självklart inte att genomföras någon förföljning mot honom. Jag vill inte försumma att påminna om det straffrättsliga ansvar som är förbundet med att utan grund eller mot bättre vetande försöka att påföra en annan beskyllning för ett straffbart förhållande. Åklagarmyndigheten har ännu inte tagit ståndpunkt till om det ska inledas straffrättsligt åtal på grund av anklagelsen mot Knut Martinsen.*

Wiker och polismyndigheten - som utan grund och mot bättre vetande hade påfört Liland åtal och dom för två mord som utfördes av Knut, som de skyddade - glömde här vad de själva gjort.

En mycket sönderslagen Knut dog 1991 i en mycket blodig cell på Fredrikstads polisstation. Var man rädd för att han skulle erkänna sina mord?

Var man rädd för att han skulle erkänna att han fått hjälp av staten med att undkomma alla misstankar och alla åtal som han hade blivit beskyddad från?

Var det därför han blev tystad?

**FREDRIK FASTING
TORGERSEN**

INTRO

16 år gamle Rigmor ble drept natt til lørdag 7. desember 1957. Hun ble funnet delvis avkledd og blodig i kjelleren i Skippergata 6 B i Oslo. - Morderen hadde satt fyr på gjenstander ved liket, men det ble bare en ulmebrann som raskt ble brakt under kontroll av brannvesenet. Liket ble oppdaget av brannmannskapene under lemmene til en kjellertrapp på gården. Blod og avføring tydet på at drapet hadde skjedd på en avsats som ledet ut til gårdsplassen.

Brannen ble varslet til Oslo brannvesen kl. 01.27 - og en halv time tidligere, kl. 00.58, var Fredrik Fasting Torgersen (23 år) blitt pågrepet i Havnegata ved Østbanestasjonen, (nåværende Oslo S). - Han ble pågrepet en halv kilometer fra åstedet for at han syklet på en guttesykkel uten lykt. - Politifolkene trodde at han hadde stjålet sykkelen. De trodde ikke på Torgersen da han fortalte, som sant var, at han hadde lånt sykkelen. Da meldingen om drapet kom over politiradioen, satt Torgersen i en politibil. Han ble av politiet mistenkt for drapet.

Allerede samme dag, 7. desember 1957, skrev avisene at en ung mann var mistenkt og arrestert for mordet på Rigmor. Søndag 8. desember kom ingen aviser ut. Mandag 9. desember skrev avisene at mannen var Torgersen og at han var siktet for drapet. Tirsdag 10. desember publiserte avisene på politiets oppmaning flere bilder av Torgersen. Under bildene skrev man blant annet: "*Kriminalpolitiet sender ut bilde av Torgersen og ber publikum nøye studere ansiktet hans. Hvem så ham i fredag kveld mellom kl. 20 og til over midnatt? Mulige vitner må melde seg til Kriminalpolitiet da opplysningene vil kunne få stor betydning for oppklaringen av saken*".

Blant ungdommen i Oslo var Torgersen mest kjent som idrettsmann, han hadde vært uttatt til juniorlandslaget i fotball. Han var også en dyktig bryter og bokser. Man kalte ham Tarzan, og han medvirket av og til i slagsmål. I 1952 ble han ulykkeligvis ved ungdomsopptøyer i Oslo mishandlet av en politimann. Resultatet av dette var at politimannen også ble mishandlet - og Torgersen fengslet. Derfor var han ikke Oslopolitiets favoritt.

Torgersen har alltid hatt en sterk kulturell personlighet. Ved siden av idrettsutøvingen var han kunstmaler og dikter, og politiet konfiskerte også saker som han hadde skrevet. Ved ransaking i hans hjem fant man et dikt "Morgens duggens tårer" som handlet om død og ild, og i politiets fantasi hadde diktet samband med mordet på Rigmor. Skaldestykket ble derfor konfiskert og registrert som viktig saksdokumentasjon. s 5.

Under og etter sitt fengslingsopphold utga han flere bøker, og han er i dag livsvarig medlem av Den Norske Forfatterforening.

Innen hovedforhandlingen fremførte politiet usanne påstander om Torgersen til avisene, og bygget derigjennom opp en hatefull stevning mot ham hos offentligheten. Politiinformatøren, Evald Johannessen påsto at han hadde truffet Torgersen ca. kl. 24.00 den 6. desember og at "*Torgersen hadde sagt at han hadde vært i klammeri med en jente, og at han hadde bitt en jente i brystet*". - Politiet fremførte Johannessens usannheter til pressen, tross at Johannessen kl. 24.00 den 6. desember var i politiets varetekt. *PÅTALE* s 6 og bilag 11 og 12. Pressen var glad for nyhetene og kunne nok ikke ane at deler av informasjonen var falsk.

Aviser publiserte uhyggelige løgner om Torgersen. Blant annet at han hadde vært med om innbrudd i et likkapell og der utsatt døde personer for krenkninger. Injurierende rubrikker som "*Psykopat med makaber sans*" var en ondskapsfull beskrivelse som kom å følge ham.

En av historiene om Torgersen som avisene tok opp, var sann. Tidligere hadde den blitt publisert med litt humor, men ikke nå. - Han og en kamerat hadde beslaglagt et 50-liters fat med eksportøl utenfor Schous bryggeri. - De hadde deretter rullet fatet noen kilometer gjennom flere store gater i Oslo sentrum. - Nå ble publiseringen i stedet grov og anklagende.

Etter at Torgersen ble pågrepet kl. 00.58, 7. desember, ble ransaking foretatt ca. kl. 04.00 samme natt i hans hjem. - Hans mor ble forhørt av politiet under husundersøkningen. Moren forklarte seg helt i overensstemmelse med den forklaring som Torgersen hadde avgitt til overkonstabel Rolf Harry Jahrmann - en og en halv time tidligere.

Da Torgersens søster avhørtes forklarte hun seg også helt i overensstemmelse med morens og brorens forklaringer. Alle tre ble forhørt et stort antall ganger og alle forhør motsvarte de første forhørene som de avgitt. Alle forklarte seg også helt ensartet i Oslo forhørsrett, om at Torgersen kom hjem ca. kl. 23.30, og var hjemme i ca. en time. Han hadde da hatt besøk av en pike på sitt rom der de spilte grammofon. Ca. kl. 00.30 hadde han av moren lånt sin nevøs guttesykkel for å sitat: *"følge piken hjem, og at han ville være tilbake om en halv times tid"*. Moren hadde sagt at hun skulle *"gjøre i stand litt mat og te til han kom tilbake"*.

Både moren og søsteren hadde hørt da piken gikk i trappen.

At Torgersen hadde et absolutt alibi var ikke interessant for politiet og/eller påtalemakten.

Se *TORGERSENSAKEN OG ALIBIET* s 16-31, *PÅTALE* s 4-5 og *ANALYSEN* s 58-73.

Da Torgersens alibi siden 1958 ikke var av noe interesse, - ble det behandlet av påtalemakten først etter 18. april 2001, da statsadvokat Frønsdal gjennom Torgersen mottok rapporten *TORGERSENSAKEN OG ALIBIET*.

Statsadvokat Frønsdal fremførte bl.a. følgende i sin replikk 30. april 2001, sitat:

"Innen Torgersen og hun selv [moren] ga sine første forklaringer om dette [alibiet] fantes ingen mulighet for å gjøre avtale med sønnen om noen uriktig alibiforklaring".

"Det er fortsatt uaktuelt direkte å påstå at Torgersen og hans mor eventuelt også hans søster sammen "kokte" opp en alibihistorie natt til 7.12.1957 for han bega seg ut i natten etter å ha vært hjemme". *TORGERSENSAKEN OG ALIBIET* s18-19 og *ANALYSEN* s 65-67.

I svaret på statsadvokat Frønsdals brev skrev jeg derfor blant annet 23. mai 2001, sitat:

"Med ovenstående to slutninger autoriserer påtalemyndigheten Torgersens alibi!"

TORGERSENSAKEN OG ALIBIET s 23.

"De første forklaringene til Torgersen, hans mor og hans søster er alle aldeles ensartet. Også påtalemakten er nå enig i at familien ikke hadde mulighet til å avtale om noen uriktig alibiforklaring. Torgersen, moren og søsteren har i alle politiavhør, - i rettslig forundersøkelse og i lagmannsretten - fastholdt alt de har sagt i sine første forklaringer om pikens besøk i deres hjem, og om sykkelturen til byen. Forklaringene om pikebesøk og sykkelstur overensstemmer nøyaktig med hverandre - og viser et ubetinget alibi. Alibiet utgjør fullkommet grunnlag for frifinnelse". *TORGERSENSAKEN OG ALIBIET* s 25 *ANALYSEN* s 58-73.

Politiet innrettet bare etterforskningen på Torgersen, og var på det nærmeste uinteressert av å undersøke om noen annen kunne ha begått drapet.

Da politiet ikke kunne finne noe bevis for Torgersens skyld, konstruerte man med hjelp av tjenestevillige sakkyndige, teorier som man fremstillet som indisier. *PÅTALE* s 14-40. Her s 256. Under etterforskningen som pågikk i et halvt år, forsøkte politiet å få vitner til å si at man hadde sett Torgersen nær åstedet. Da man ikke hadde noe konkret bevis forsøkte man isteden å mistenkeliggjøre ham gjennom å "lekke" løgner om ham til avisene. s 249.

Politiet benyttet seg også av tjenestevillige kriminelle politiinformatorer, så kalte "tystere". Dette hjalp politiet til å mistenkeliggjøre Torgersen å skape en sterk opinion mot ham.

Pretensjonen om at enhver er uskyldig til han er dømt, fantes ikke. *PÅTALE* s 6-10.

Allmennheten kjente bare saken gjennom pressomtale, og store folkesamlinger utenfor rettslokaler demonstrerte og skanderte ifølge avisene - at Torgersen var en *"lystmorder"*.

En alkoholberoende dame som i mange år hadde hatet Torgersen og hele hans familie, sa at hun hadde sett Torgersen "bakfra", ta en drosje på Jounstorvet, kl. 23.50 på mordkvelden. Dermed forsøkte politiet å nedverdige Torgersens alibi. *PÅTALE* s 11-13. Her s 249.

Politiet og påtalemyndigheten gjorde alt hva de kunne for å få Torgersens livstidsdømt, og i sin prosedyre hylte Dorenfeldt: *"Denne mannen må aldri slippes løs på samfunnet"*.

NOEN FAKTA

Fredrik Fasting Torgersen ble for mer enn 50 år siden rammet av samme statsforbrytere, og samme myndighetsmisbruk som Per Liland ble underkastet på 1970-tallet. s xxx
100-tals båndinnspilte intervjuer bl.a. med Torgersen og mange andre impliserte i saken, belegger at riksadvokat Dorenfeldt og statsadvokat Wiker fikk Torgersen uskyldig dømt og straffet i 26 år gjennom usannheter, falske vitner, skjulte vitner, falske sakkyndige, mv.

Fangen Ørnulf Bergersen, 40, som siden tenårene hadde vært dømt for 100-tals forbrytelser var sakens kronvitne. - Aftenposten skrev 5.6.1958 om Bergersen, sitat: "Statsadvokaten opplyser videre at han for et par dager siden fikk henvendelse fra underdirektøren ved Botsfengslet om at en fange hadde ønsket å lette sin samvittighet. Fangen, som hadde rømt fra Botsfengslet, hadde betrodd underdirektøren at han ved 00.30-tiden om natten hadde passert Skippergaten 6 B, [åstedet] og da sett at Torgersen kom ut fra gården med en sykkel".

Bergersen er "et sannferdig vitne" og "nøkkelen til gåtens løsning", sa Dorenfeldt i retten. Og i retten påsto Bergersen at han så Torgersen komme ut fra åstedet i Skippergaten 6, eksakt kl. 00.55, - 7.12.1957. - Han var absolutt sikker på tiden, og på husets nummer. Drapstidspunkt, åstedsadresse, at Torgersen syklet og ble tatt 00.58, skrev alle aviser om.

Da Bergersen under en ekstra åstedsbefaring 9.6.1958 skulle peke ut porten som Torgersen hadde kommet ut fra - pekte han på feil port, Skippergaten 9, - på andre siden av gaten. En skrue hadde løsnet fra skiltet som hadde snudd seg - og dermed blitt til nummer 6. Se Jens Bjørneboes bok *POLITI OG ANARKI* side 98-99 og *TORGERSENSAKEN*, bilag 13.

Da Bergersen under hovedforhandlingen - med absolutt eksakthet avga sitt falske vitnemål, innså Torgersen at løgnene skulle oppfattes som bevis for at han hadde vært på åstedet. Torgersen forsto dermed at Bergersen falske vitnemål skulle sende ham i fengsel på livstid. Han var helt uskyldig, men skulle nå likevel gjennom Bergersens løgner bli dømt for mord. Etter total isolasjon under et halvt år, reagerte Torgersen derfor i et dyp sjokktilstand.

Da Bergersen vitnet om at han så Torgersen komme ut fra åstedet kl. 00.55, 7. desember, inntraff det som avisene kalte "tigerspranget". Torgersen reagerte nesten ubevisst da han innså at Bergersens løgner skulle sende ham i fengsel på livstid.

For å vise hva som hendte siteres fra bevisførselen i *TORGERSENSAKEN*, bilag 14-19.

Arbeiderbladet skrev: "Under dette punktet i vitneforklaringen blir Torgersen likblek, og etter hvert som Bergersen gjentar forklaringen, punkt for punkt, blir han nærmest blodrød i ansiktet. Under alle de andre vitneprovene har han vært iskald, nærmest hånlig, men nå spretter tårene frem i øynene, hendene hans knuger kantene på skranken".

Ukebladet Nå: "Torgersen som gjennom hele saken den første uken har bevart iskald ro, og som har hatt en forklaring til alle mistenkelige indisier i saken - har sunket litt sammen på tiltalebenken. Fra pressebenken kan vi tydelig se at han kaldsvetter, og plutselig hører alle i salen at han snufser - som i gråt. I samme brøkdelen av en sekund hopper han som en tiger, i et eneste sprang, over rekkverket på tiltaleboksen".

Morgenposten: "I et voldsomt sprang fra sittende stilling hoppet han lettbenet over den meterhøye skranken, grep en ledig stol ved de sakkyndiges bord og kylte den med overmenneskelig kraft mot vitnet, heldigvis uten å treffe.

Smidig som en panter kastet Torgersen seg etter stolkastet mot Bergersens strupe, mens alle kvinnene i lagretten skrek høyt av skrekk og redsel og tilhørerne satt fullstendig lamslått. Men i dette sekund var også fire politikonstabler over Torgersen og greide etter en stund å tvinge ham ned - dog først etter at lagrettens formann, fengselsbetjenten og politifullmektig Haukenæs var kommet til unnsetning".

Det er helt på det rene at lagrettens formann, foran sin lagrett og lagdommerne, 7. juni 1958 klubbet Torgersen flere ganger med sine knyttenever på kroppen og i hodet, så at blodet rant og hudstykker fra Torgersens hode løsnet.

Bergersen ble i 1958 beskyttet fra ny sikring, til tross for at han hadde rømt, og hadde varig svekkede sjelsevner. - Uten begrunnelse ble han også "fritatt fra å sone en reststraff", og belønnet med 1 år og 163 dagers strafferabatt.

Bergersens vitnemål gjorde at Torgersen ble uskyldig dømt og straffet i 26 år.

HR-dommerne som avsa dommen 28.11.2001 hadde lest *TORGERSENSAKEN* og *ALIBIET*, og som dommere må de jo være begavet med stor lovkyndighet og anselig intelligens.

Derfor er det nok fullstendig utelukket at de ikke forsto at politiet og påtalemyndigheten, gjennom å ta hjelp av Bergersens falske vitnemål fikk juryen til å tro at Torgersen hadde vært på stedet ved den tidspunkt som drapet, ifølge tiltalebeslutningen, hadde funnet sted. Det er derfor vanskelig å forstå at høyesterettsdommerne ikke innså at:

1. Dorenfeldt jukset med "vitnet" Bergersen, som ifølge forhørsrettsdommer Petter Koren Ble avvist som vitne en måned innen han avga sitt falske vitnemål i lagmannsretten.

Dorenfeldts påstand om at Bergersens utsagn var totalt ukjent "til for et par dager siden" - var definitivt sannhetsfri. Petter Koren som var dommer ved den rettslige forundersøkelsen, har i politiforhør vedgått at påtalemyndigheten allerede en måned innen Bergersen avga sitt falske vitnemål i lagmannsretten, hadde forsøkt å bruke ham som vitne mot Torgersen i forhørsretten.

Forhørsrettsdommer Koren forklarte til politiet at han på grunn av kjennskap til Bergersens mange forbrytelser "mente at Bergersen ikke hadde noen troverdighet", og derfor ikke kunne brukes som vitne mot Torgersen. Langt innen Høyesteretts beslutning 28.11.2001 var høyesterettsdommerne informert om disse fakta.

2. Lagrettens formann skulle ha blitt byttet ut - for at han mishandlet Torgersen i retten.

Avisene skrev om lagrettsformannens maktbruk, og at lagdommerne, lagmannsretten, publikum og alle sakkyndige så mishandlingen. - Enda reagerte ikke lagdommerne på lagrettsformannens voldelige lovbrudd mot den tiltalte. Lagrettsformannens vold ble godkjent av dommerne, og fikk ikke noen logiske og/eller rettslige konsekvenser. Langt innen Høyesteretts beslutning 28.11.2001 var høyesterettsdommerne informert om dette faktum.

3. Bergersens og hans mors brev til Dorenfeldt, viser oppsiktsvekkende samarbeid.

Noen måneder innen sitt falske vitnemål i lagmannsretten hadde Bergersen begjært straffebeholdning av en straff han fått i en sak der Dorenfeldt hadde vært aktor. Benådningen hadde blitt forkastet i april, men beslutningen om dette fikk Bergersen først opplysning om, - en uke etter at han hadde avgitt sitt falske vitnemål mot Torgersen.

Han vitnet til Dorenfeldts fordel 7. og 9. juni 1958 - under forhåpning om å få straffebeholdningen av sin aktor. I forvisning om at han skulle få en stor straffebeholdning gjorde han nok derfor sitt beste for å hjelpe Dorenfeldt.

At Bergersen ifølge forhørsrettsdommeren ble avvist som vitne på grunn av sine mange forbrytelser og straffer, kan ikke Dorenfeldt ha vært uvitende om da han førte tysteren som "et sannferdig vitne" mot Torgersen.

Brevene fra tysteren og hans mor til Dorenfeldt, og den enorme rabatt han fikk på sin straff, illustrerer samarbeidet. Langt innen Høyesteretts beslutning 28.11.2001 var høyesterettsdommerne informert om disse fakta.

4. Bergersen hadde svekkede sjelsevner, var narkoman, kronisk tilbakefallsforbryter og bløffmaker, og var derfor ikke noen "nøkkel til gåtens løsning", som Dorenfeldt påsto.

Langt innen Høyesteretts beslutning 28.11.2001 var høyesterettsdommerne informert om Bergersens enorme strafferegister, hans svekkede sjelsevner, hans narkomani og mistenkelige samarbeid med Dorenfeldt.

Har høyesterettsdommene ikke innsett dette - eller har de bare anpasset sin dom til statens krav om forkastelse?

Har dommerne mot bedre viten foraktet, forbigått og forkastet sakens relevante fakta?

Gjennom frifinnelsen og alle ubetingede bevis for at Liland var uskyldig dømt, - for at staten hadde utført grove forbrytelser mot Liland og norsk lov, ble Norges straffeprosesslov endret.

En gjenopptakelseskommisjon skulle fra og med 2004 utrede og beslutte i alle strafferettslige gjenopptagelsesbegjæringer. - Tidligere avgjordes saken av samme rett som avsagt dommen.

Loven er nok i seg god, men dens store og skjulte defekt er at staten selv håndplukker dem som skal ha til oppgave å fatte beslutning i alle straffesaker der staten kan ha gjort feil.

Statens Gjenopptakelseskommisjon er dermed en myndighet som ska bedømme om dens arbeidsgivere har misbrukt sin makt og/eller gjort noen annen feilaktighet.

Forutsetningen for å kunne bli medlem av kommisjonen er selvfølgelig total statslojalitet.

Om staten har gjort grove feil som kanskje kan forderve tilliten til staten, innså lovstiftene nok ikke at alt for hengiven statslojalitet kan motvirke objektivitet, sannhet og rettferdighet.

Torgersen inngav i 2004 en begjæring om gjenopptakelse til Gjenopptakelseskommisjonen. Men statens kommisjon avsa 8.12.2006 ett nytt prestisjemettet justismord mot Torgersen.

Etter "tigerspranget" betvangs Torgersen av fem politimenn og en fengselsbetjent til å bli stille. - Ingen av statstjenestemennene slo Torgersen. De brøyt ham bare ned.

- Lagrettsformann var den eneste som slo Torgersen.

At lagrettsformannen viste seg å være en voldsmann - som ikke kunne avholde seg fra å prygle den tiltalte under hovedforhandlingen - burde selvfølgelig ha ført til alvorlige konsekvenser for lagrettsformannen og rettssaken. En slikt hemningsløs jurymedlem skulle i det minste blitt byttet ut, og en ny hovedforhandling blitt berammet.

Men den voldelige lagrettsformannen fikk fortsette å lede lagretten, og en uke senere fikk han også forkynne lagmannsretten om at han anså sitt voldsoffer skyldig.

Se brev til påtalemyndigheten 3.1.2000, *TORGERSSENSAKEN*, bilag 23.

Noen måneder etter Bergersens falske vitnemål mot Torgersen skrev en fengselspsykolog ved Botsfengslet i en psykologisk undersøkelse av Bergersen bl.a., sitat:

"Han er en kronisk tilbakefallsforbryter som hittil har pådratt seg 11 fengsel-straffer. 20 år gammel fikk han sin første dom. ... Han må regnes som sinke, med en intelligens oppimot nedre grense for normal variasjonsbredde. ... Som barn ble han diagnostisert som imbecill nevrotiker, som voksen og kriminell person blir han karakterisert som en debil psykopat. ... I tillegg til sine øvrige tilpasningsvansker utviklet han narkomani. ... Det er uvisst om han har de indre psykologiske forutsetninger for rehabilitering etter løslatelse, enten dette skjer ved benådning, prøveløslatelse eller full tid". *TORGERSSENSAKEN*, bilag 17.

80 dager etter Bergersens falske vitnemål mot Torgersen i lagmannsretten, fikk han hjelp med å avfatte og handskrive et brev til Dorenfeldt, sitat:

"Oslo Kretsfengsel 25/8 1958. Herr statsadvokat Dorenfeldt. Undertegnede født 13/1-18 sender Dem et brev som De selv ba meg om å gjøre hvis det var noe jeg ville Dem.

Etter att jeg hadde vidnet i saken mot Torgersen blev jeg stadig utsatt for trusler og grove ord fra enkelte medfanger på Botsfengslet. Men det har ikke blitt bedre her på Oslo Kretsfengsel. Jeg må helt eller delvis isolere meg på cellen for å unngå sammenstøt og grove ord.

Jeg var klar over at jeg ville få det meget vanskelig med enkelte medfanger når jeg skulle vidne i retten, men jeg trodde at de ville forstå hvor vanskelig jeg hadde det når det gikk opp for dem hva Torgersen hadde gjort. Men nå forstår jeg at de som har hatt det ene eller det andre av voldsforbrytelse på seg holder med hverandre. Den 22/8 dette år har jeg avsont 2 dommer på til sammen 3 år. Da må jo en hver forstå hvor hårt jeg er rammet når jeg frivillig skal isolere meg på en celle for å unngå provokasjon og bråk som enkelte medfanger prøver å få i stand.

De 6 måneder som gikk før jeg forklarte meg for politiet hva jeg hadde sett natt til den 7/12- gikk jeg med dårlig samvittighet. Hver dag som gikk ble jeg mer og mer engstelig for at uskyldige skulle bli blandet opp i det som en annen hadde gjort, så til slutt måtte jeg fortelle hva jeg hadde sett. Jeg har det ikke stort bedre nå da jeg stadig blir utsatt for press.

Den 21/8 dennes sendte jeg inn en søknad til fengselsstyret om 6 måneder straffavbrytelse på den siste dommen jeg nå soner. Og nå vil jeg høre med Dem herr Statsadvokat Dorenfeldt om De vil bruke Deres innflytelse overfor Fengselsstyret, så at jeg kan få innvilget straffeavbrytelse inntil 6 måneder, da det også vil ha meget å si for min hustru og barn som har hatt en motgang på grunn av at mitt navn ble offentliggjort i alle aviser så lenge saken mot Torgersen pågikk.

Jeg er villig til å rette meg etter de påbud Fengselsstyret måtte sette om min søknad blir innvilget. Ærbødigst". *Ørnulf Bergersen.* *TORGERSSENSAKEN*, bilag 15.

Noen måneder deretter skrev også Bergersens mor et brev til Dorenfeldt, sitat:

"Statsadvokat Dorenfeldt. Jeg skriver herigjennom Dere, om De kan hjelpe min sønn som sitter i Botsfengslet ut på prøve til jul. Han er gift og sitter med en liten sønn på vel 2½ år. Hans kone har hvert så heldig å få leilighet mens han har sittet inne, og det gjør kanskje så meget at han kunne ta seg sammen når han kommer ut. Han har jo alltid sagt at "om jeg bare hadde hatt noget for meg selv så skulle alt blitt så meget annerledes".

Jeg ber Dem så pent, var så snill og gjør hvad De kan, da det er så vondt og tenke på at de tu skal være adskilt julaften" Ærbødigst fru B. *TORGERSSENSAKEN*, bilag 16.

Har skrevet 5 rapporter om Fredrik Fasting Torgersen.
TORGERSENSAKEN, PÅTALE, RIKSRETT, PLUSS og *MAKT*.
En avsluttende rapport i denne serie er ennå ikke ferdigskrevet.

INNHOLDSFORTEGNELSE

TORGERSENSAKEN

Rapport som beviser norske statens mange forbrytelser mot Fredrik Fasting Torgersen som uskyldig sonet en livstidsstraff i 26 år. – Flere grove rettsovergrep mot Torgersen analyseres. Torgersens begjæring om bemerkninger til *TORGERSENSAKEN OG ALIBIET*, - ignorertes og ble hemmeligholdt av Høyesterett, påtalemakten og hans sakførere. *TORGERSENSAKEN* s 4-8. I rapportens bilag på 460 sider, finnes alle relevante dokumenter som viser at justismordet på Torgersen ble utført med ond tro og vilje, og mot statstjenestemennenes bedre viten. Totale bevis for statens maktmisbruk, - og at Torgersen dessuten hadde et absolutt alibi.

PÅTALE

Gjerningsbeskrivelse og påtalebegjæring mot tre høyesterettsdommere som mot bedre viten fortiet alle faktiske bevis for at Torgersen er uskyldig, og skjulte alle bevis for at han hadde et absolutt alibi for drapstidspunktet ifølge tiltalebeslutning og dom. *TORGERSENSAKEN* bilag 1. Dokumenterer statens forbrytelser og juks mot Torgersen, og flere ulike måter for å få ham uskyldig dømt gjennom grove usannheter, mange skjulte saksdokumenter, uærlige vitner og tjenestetvillige "sakkyndige" som produserte falske indisiebevis i sine usanne vitnemål. Summering av 30 frifinnelsesbevis og fakta som HR-dommerne foraktet og fortiet.

RIKSRETT

Begjæring om riksrett mot tre HR-dommere som mot bedre viten utførte statsforbrytelser.* Stortingets Presidentskap foraktet begjæringen uten begrunnelse og minste unnskyldning. Rapporten dokumenterer all skriftveksling med Odelstingets og Stortingets Presidentskap. Begjæring til Justismordkommisjonen om gjenopptagelse av saken, og en begjæring om at riksadvokaten skulle ta ut tiltale mot meg, om han mente at noe i *SANNHETEN* er usant. Hans svar ble at påtale "ville være et åpenbart misbruk av tid og ressurser". *RIKSRETT* s 25 og 30. Brev til og fra professorene Bratholm og Eskeland, Justismordkommisjonen og Torgersen.

PLUSS

Personer i Norge som fått utvetydige bevisdokumentasjoner om at Torgersen er uskyldig. Referater på svensk om "*mitt arbete för rättvisa, - justitiemordet på Liland, - justitiemordet på Torgersen, - Riksrätt, - Torgersens sakförare och Justismordkommisjonen. - Ett bandinspelat samtal på bordellen där mördaren i Lille Helvete arbetade*". *PUSSELSPEL 1971* s 1692-1697. Brev til og fra Justismordkommisjonen, Torgersen, hans nevø og hans to sakførere. Sakførernes troløshet mot sin klient gjennom å fortie statens forbrytelser mot Torgersen. Sluttorden viser bl.a. fire av de statsansatte som med ond vilje forøvet de to justismordene.

MAKT

Rapport som viser den perfide makt som politiet, påtalemyndigheten, Justismordkommisjonen, og to sakførere brukte mot Torgersen. Sakførerne ville ikke benytte det to aviser skrev om de to klare vitnemålene om alibiet som Torgersens mor og søster avga ved hovedforhandlingen. I sin begjæring ville de heller ikke vise alle onde forbrytelser som staten utførte mot Torgersen, og brydde seg ikke om et skriftlig bevis for at tre eksperter og statsadvokaten løy i retten 1958. *MAKT* viser statens hevn, feig lydighet, pengebegjær og 15 brev, bl.a. til statsadvokat Qvigstad, Justismordkommisjonen inklusive alle dens medlemmer, Torgersen, hans nevø og sakførerne.

Statsforbrytelser* og falskhet - som politi, påtalemakt, Justismordkommisjon, Høyesterett og to sakførere - mot bedre viten har fullbyrdet mot Torgersen, må dokumenteres og avsløres for å gi mulighet til rettferdighet og rettssikkerhet. Staten skal ikke tillates å hemmeligholde sine grove forbrytelser mot folket.

6. mars 2008.

* övergrepp genom missbruk av ämbetsansvar och rikets lag, utförda av landets statsmakt.

TORGERSENSAKEN 2008

Uten Jens Bjerneboes arbeid, hadde både Torgersen og hans sak for lengst vært gravlagd. Han skrev anmeldelse om min bok *STRENGELEK*, som han anså burde brukes som pensum. Vi ble derpå gode venner og hadde mange fine stunder med ham og hans underbare familie. Da han skrev og utga *UDEN EN TRÆVL* del 2, hjalp jeg ham med problemer som oppstått med hans forlag i København, der Vibeke og jeg opplevet en uhyre spirituell tid med ham. I begynnelsen av 70-tallet, da han arbeidet med Torgersensaken og vi med Lilandsaken, hadde vi mange telefonsamtaler om politiets og påtalemyndighetens grove maktmisbruk. Han forsøkte å få media til å bemerke utvisningen og statens tyverier av alt vi eide i Norge. Han var en imponerende lærer og lærte meg meget om Torgersensaken. Han sendte mange saksdokumenter - beviset Torgersens uskyld - og dokumenterte statens rettsovergrep.

I 2006 skrev jeg en kort resymé over et antall personer som har hjulpet Torgersen, sitat:

ANDRÉ BJERKE

Skrev et stort antall gode, meget "statsavslørende" og morsomme kronikker og artikler om saken. Bl.a. skrev han i Dagbladet om statens falske "fyrstikkhypotese", sitat: *"Denne fullkommet latterlige, vilt usannsynlige historien var det som ble godtatt av en norsk jury i juni 1958"*.

JENS BJØRNEBOE

Gjorde et glimrende arbeid for Torgersen på 70-tallet. - Han skrev bl.a. "POLITI og ANARKI, en bok som til stor del behandlet Torgersensaken. - Han forfattet også skuespill, kronikker m.m. om saken. - Han dannet Torgersen-komiteén som i 1973 samlet inn mer enn 5000 navn for at Torgersen skulle få gjenopptagelse, m.m. m.m. *TORGERSENSAKEN* bilag 13 og *PRESSE-PROSTITUSJON* s 5.

1973 skrev VG om sin medarbeider Grundt Spangs infame bok - som hadde blitt forfattet sammen med påtalemakten. - Boken var en mental voldtekt på Bjerneboe og hans arbeid. Kan aldri glemme våre telefonsamtaler den dag som VG hadde 6 helsider om makkverket. 1999 skrev Aftenposten: *"Professor Andenæs misliker at statsadvokat Lars Frønsdal i et brev Aftenposten gjenga i gårsdagens avis, trakk ham inn i saken. - "Jeg føler at Frønsdal trekker mine uttalelser i forordet lenger enn det er dekning for. Jeg har aldri gått god for drapsdommen mot Torgersen... .. Jeg gikk aldri god for Grundt Spangs slutninger"*. - Johs. Andenæs.

I 1973-1977 snakket jeg flere ganger i telefon med Torgersen, og han skrev vedlagte brev, og ba om opplysninger om Liland. Vi sendte ham både opplysninger og stor dokumentasjon. Men han fikk aldri det vi sendte til ham. - Alt forsvant "merkelig nok" helt sporløst.

I et tv-program med emnet "justismord" i Lønning Direkte i 1997, traff jeg Torgersen igjen. Han, en venn til ham og en jurist ba meg om hjelp med en ny gjenopptagelsesbegjæring. Da jeg kjente hans sak siden 1971 og var klar over at han var uskyldig, kunne jeg ikke si nei. Jeg lærte nå å kjenne ham som en god, sterk og intelligent person som aldri gir opp kampen. Han er den som kjenner saken best, og under mer enn 500 båndinnspilte telefonsamtaler fikk jeg mulighet til å bruke alle relevante data, - også alle som hans to sakførere fortiet.

Da det var umulig å forstå at de som skulle hjelpe Torgersen fortiet tre nye klare bevis og omstendigheter som definitivt skulle gi ham gjenopptagelse, spurte jeg dem uten å få svar. Moss og Eskeland påsto at Torgersen ikke lenger skulle snakke med meg, og sa at han ikke hadde mulighet til å få gjenopptagelse av sin sak, - om han fortsatt benyttet min hjelp. Men Torgersen leverte *TORGERSENSAKEN* 19.3.01, og *ALIBIET* 20.6.01 til Høyesterett. Vi skrev til Høyesterett men sakførerne tok tilbake alt material som Torgersen og jeg hadde levert til Høyesterett. Jeg fikk ikke underretning om dette justisjuks. *TORGERSENSAKEN* s 4-8. Konfiskasjonen ble fortiet og avslørt først i 2007 - ved et justismordsseminar i Bergen. Høyesteretts bemerkelseverdige handlemåte var en tilintetgjørelse av straffeprosessloven og straffeloven. - Statens Justismordkommissjons snedige justismord på Torgersen i 2006, er også å ligne ved en kvalm statshenrettelse av et uskyldig offers tilværelse og psyke.